

ΣΤΙΓΚ ΛΑΡΣΟΝ

Συγγραφέας του βιβλίου ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΤΑΤΟΥΑΖ

ΤΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ
ΕΠΑΙΖΕ
ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ

Το 2ο βιβλίο
της τριλογίας
MILLENNIUM

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FLICKAN SOM LEKTE MED ELDEN

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κορίτσι που έπαιξε με τη φωτιά**

Από τις Εκδόσεις Norstedts, Στοκχόλμη 2006

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stieg Larsson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μαθόπουλος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Βασιλική Κνήτου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Stieg Larsson, 2006

Published by agreement with Norstedts Agency

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ashley MacLean – Traci Matlock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2009, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-638-2

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΣΤΙΓΚ ΛΑΡΣΟΝ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΠΑΙΖΕ ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ

*Μετάφραση από τα σουηδικά:
Γιώργος Μαθόπουλος*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ήταν ξαπλωμένη και δεμένη με δευράτινα λουριά σ' ένα στενό μεταλλικό κρεβάτι. Τα λουριά την έσφιγγαν στο στήθος. Ήταν ανάσκελα, με τα χέρια δεμένα στο ύψος των γοφών της.

Εδώ και πολλή ώρα είχε παραιτηθεί από την προσπάθεια να απελευθερωθεί. Ήταν ξύπνια, με τα μάτια της κλειστά. Αν τα άνοιγε θα βρισκόταν στα σκοτάδια. Η μοναδική πηγή φωτός ήταν μια ισχυρή ακτίνα που έμπαινε πάνω από την πόρτα. Στο στόμα της είχε μιαν απαίσια γεύση. Ήθελε πώς και πώς να βουρτσίσει τα δόντια της.

Αφουγκραζόταν μήπως ακούσει τα βήματά του – θα σήμαινε πως ερχόταν. Ήταν βράδυ κι ένιωθε πως ήταν ήδη αργά για να την επισκεφτεί εκείνος. Αλλά δεν είχε ιδέα για το πόσο αργά ήταν. Ξαφνικά, μια δόνηση του κρεβατιού την έκανε να ανοίξει τα μάτια της. Μάλλον ένα μηχάνημα είχε ξεκινήσει να λειτουργεί κάπου στο κτίριο. Ύστερα από λίγες στιγμές δεν ήταν πια σίγουρη αν ο θόρυβος ήταν πραγματικός ή προϊόν της φαντασίας της.

Μέτρησε με το νου της άλλη μια μέρα.

Ήταν η τεσσαρακοστή τρίτη μέρα του εγκλεισμού της.

Την έτρωγε η μύτη της κι έστρεψε το κεφάλι να τριφτεί στο μαξιλάρι. Ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Στο δωμάτιο έκανε ζέστη και η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική. Φορούσε ένα απλό νυχτικό, που είχε κουβαριαστεί κάτω απ' το σώμα της. Κουνώντας τους γοφούς της μόλις που κατάφερε να πιάσει το ύφασμα με το δείκτη και το μεσαίο δάχτυλο και να τραβήξει το νυχτικό προς τα κάτω από τη μια πλευρά, ένα εκατοστό τη φορά. Επανέλαβε τη διαδι-

κασία και με το άλλο χέρι. Αλλά το νυχτικό παρέμενε τυλιγμένο στη μέση της. Το στρώμα ήταν άβολο και τραχύ. Η απόλυτη απομόνωση όξυνε τις αισθήσεις της έτσι που να αντιλαμβάνεται όλα αυτά τα μικρά κι ασήμαντα πράγματα. Τα λουριά ήταν αρκετά χαλαρά ώστε να μπορεί ν' αλλάζει θέση και να ξαπλώνει στο πλάι, σε μιαν άβολη, όμως, στάση αφού το ένα της χέρι ήταν στην πλάτη της και μούδιαζε συνεχώς.

Δε φοβόταν, αλλά η κρυφή οργή που ένιωθε δυνάμωνε όλο και πιο πολύ.

Βασανιζόταν από τις ίδιες της τις σκέψεις, από το νου της, που κατάστρωνε δυσάρεστα σενάρια σε σχέση με το τι θ' απογινόταν. Μισούσε το γεγονός πως ήταν ανίσχυρη. Αγωνιούσε όσο κι αν προσπαθούσε να εστιάσει την προσοχή της σε κάτι άλλο ώστε να κυλάει ο χρόνος και να απωθεί από τη σκέψη της ό,τι της συνέβαινε. Η αγωνία την τύλιγε σαν ένα νέφος αερίων που απειλούσε να διαπεράσει τους πόρους της και να δηλητηριάσει το περιβάλλον της. Ανακάλυψε πως ο καλύτερος τρόπος για να κρατάει την αγωνία μακριά της ήταν να φαντάζεται κάτι που να της δίνει μιαν αίσθηση δύναμης. Έκλεισε τα μάτια της και θυμήθηκε τη μυρωδιά της βενζίνης.

Ο άντρας καθόταν σ' ένα αυτοκίνητο με κατεβασμένο το παράθυρο. Εκείνη όρμησε προς το αυτοκίνητο, έχυσε τη βενζίνη από το παράθυρο κι άναψε ένα σπίρτο. Της πήρε μόνο μια στιγμή. Οι φλόγες φούντωσαν αμέσως. Ο άντρας στριφογυρνούσε υποφέροντας φρικτά, ενώ εκείνη άκουγε τα ουρλιαχτά του πόνου και του τρόμου του. Της ήρθε μια μυρωδιά καμένης σάρκας και η πιο διαπεραστική οσμή του πλαστικού και του εσωτερικού υλικού της θέσης που καιγόταν.

Μάλλον είχε λαγοκοιμηθεί γιατί δεν άκουσε τα βήματα, όταν όμως άνοιξε η πόρτα ξύπνησε για τα καλά. Το φως που έμπαινε από το άνοιγμα τη στράβωσε.

Ο άντρας είχε καταφθάσει.

Ήταν ψηλός. Δεν ήξερε την ηλικία του, ήταν όμως ενήλικας. Είχε καστανοκόκκινα σγουρά μαλλιά, αραιό γένι στο πιγούνι και φορούσε γυαλιά με μαύρο σκελετό. Μύριζε κολόνια.

Μισούσε τη μυρωδιά του.

Στάθηκε σιωπηλός στην κάτω μεριά της κουκέτας και την κοίταξε για πολλή ώρα.

Μισούσε τη σιωπή του.

Διέκρινε τη σιλουέτα του να διαγράφεται κόντρα στο φως που έμπαινε απ' την πόρτα πίσω του. Τότε της μίλησε. Η φωνή του ήταν ευδιάκριτη και βαριά. Τόνιζε σχολαστικά την κάθε του λέξη.

Μισούσε τη φωνή του.

Της είπε πως ήταν τα γενέθλιά της και πως ήθελε να της πει χρόνια πολλά. Η φωνή του δεν ήταν εχθρική ούτε ειρωνική. Ήταν ουδέτερη. Υπέθεσε πως χαμογελούσε.

Τον μισούσε.

Την πλησίασε προχωρώντας προς την πάνω μεριά της κουκέτας. Την ακούμπησε στο μέτωπο με την ανάστροφη του υγρού του χεριού και άγγιξε με τα δάχτυλά του τα μαλλιά της. Ήταν μάλλον μια φιλική χειρονομία. Ήταν το δώρο του για τα γενέθλιά της.

Μισούσε το άγγιγμά του.

Της μίλησε. Είδε τα χείλη του να κινούνται, αλλά έκλεισε τ' αυτιά της στον ήχο της φωνής του. Δεν ήθελε ν' ακούσει. Δεν ήθελε να απαντήσει. Τον άκουσε να υψώνει τη φωνή. Η έλλειψη ανταπόκρισης εκ μέρους της τον έκανε να ακούγεται κάπως οργισμένος. Της μίλησε περί αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Ύστερα από αρκετά λεπτά σώπασε. Εκείνη αγνόησε το βλέμμα του. Ύστερα ανασήκωσε τους ώμους του κι άρχισε να ρυθμίζει τα δερμάτινα λουριά. Έσφιξε λίγο τον ιμάντα στο στήθος της κι έσκυψε πάνω της.

Εκείνη στράφηκε ξαφνικά προς τ' αριστερά, μακριά του, όσο πιο απότομα μπορούσε κι όσο την άφηναν τα δερμάτινα λουριά. Τράβηξε τα γόνατά της προς το πιγούνι της και τον κλότσησε γερά στο κεφάλι. Στόχευσε στο μήλο του Αδάμ, αλλά τον πέτυχε ελάχιστα πιο κάτω από το πιγούνι του. Ήταν προετοιμασμένος, οπότε έστρεψε το κορμί του κι έτσι δέχτηκε μόνο ένα ελαφρύ χτύπημα, ανάξιο λόγου. Προσπάθησε να τον κλοτσήσει ξανά, αλλά εκεί που στεκόταν πια δεν τον έφτανε.

Άφησε τα πόδια της να ξαναπέσουν άτονα στην κουκέτα.

Το σεντόνι κρεμόταν στο πάτωμα από την άκρη του κρεβατιού. Το νυχτικό της είχε γλιστρήσει πολύ πιο πάνω από τους γοφούς της.

Ο άντρας έμεινε ακίνητος για πολλή ώρα χωρίς να λέει κουβέντα. Έκανε το γύρο του κρεβατιού και έσφιξε τον ιμάντα που συγκρατούσε τα πόδια της. Εκείνη προσπάθησε να τα τραβήξει, αλλά αυτός την άδραξε από τον ένα της αστράγαλο, ενώ με το άλλο του χέρι τής κατέβασε το γόνατο. Έδωσε το πόδι της μ' ένα δερμάτινο λουρί. Πήγε από την άλλη μεριά και της έδωσε και το άλλο πόδι.

Ήταν πια εντελώς ανήμπορη.

Ο άντρας μάζεψε το σεντόνι από το πάτωμα και τη σκέπασε. Την κοίταξε σιωπηλός για δυο λεπτά. Μέσα στη σκοτεινιά, ένιωθε την έξαψή του, όσο κι αν αυτός προσποιούνταν πως δεν έτρεχε τίποτα. Είχε στύση, στα σίγουρα. Εκείνη ήξερε πως ο άντρας ήθελε να απλώσει το χέρι του και να την αγγίξει.

Ύστερα στράφηκε, βγήκε έξω κι έκλεισε πίσω του την πόρτα. Τον άκουσε να την κλειδώνει, πράγμα που δεν ήταν καθόλου αναγκαίο αφού έτσι κι αλλιώς δεν είχε καμιά δυνατότητα να απελευθερωθεί απ' τα δεσμά του κρεβατιού της.

Για αρκετά λεπτά, καθώς ήταν ξαπλωμένη, κοιτούσε τη φωτεινή σχισμή πάνω από την πόρτα. Ύστερα κινήθηκε και προσπάθησε να αισθανθεί πόσο σφιχτά ήταν τα λουριά. Δοκίμασε να τραβήξει τα γόνατά της λίγο προς τα πάνω, αλλά τα λουριά των ποδιών την έσφιξαν αμέσως ματαιώνοντας την προσπάθειά της. Χαλάρωσε. Έμεινε τελείως ακίνητη κοιτάζοντας το τίποτα.

Περίμενε. Φανταζόταν ένα μπιντόνι βενζίνη κι ένα σπίρτο.

Τον είδε μουσκεμένο με βενζίνη. Αισθάνθηκε πως είχε στο χέρι της ένα κουτί σπίρτα. Το κούνησε πέρα-δώθε. Ακούστηκε ένας συριστικός ήχος. Άνοιξε το κουτί και διάλεξε ένα σπίρτο. Κατάλαβε πως κάτι της έλεγε, αλλά έκλεισε τ' αυτιά της και δεν άκουσε τα λόγια του. Είδε την έκφρασή του όταν έτριψε το σπίρτο στην επιφάνεια του σπιρτόκουτου. Άκουσε τον τραχύ ήχο του θειαφιού πάνω στο κουτί, σαν τον απόηχο μιας βροντής. Είδε τη φλόγα.

Χαμογέλασε με σκληρό ύφος κι ένιωσε να ατσαλώνεται.

Ήταν η νύχτα που έκλεινε τα δεκατρία της χρόνια.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΕΞΙΣΩΣΕΙΣ
16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ - 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Οι εξισώσεις κατατάσσονται ανάλογα με τη μεγαλύτερη δύναμη (τιμή του εκθέτη) των αγνώστων τους. Αν η τιμή είναι 1, τότε η εξίσωση είναι πρώτου βαθμού. Αν είναι 2, η εξίσωση είναι δευτέρου βαθμού, κ.ο.κ. Εξισώσεις βαθμού μεγαλύτερου του ενός δίνουν πολλές δυνατές λύσεις για τα άγνωστα μεγέθη. Αυτές οι λύσεις είναι γνωστές ως ρίζες.

Εξίσωση πρώτου βαθμού (γραμμική εξίσωση): $3x - 9 = 0$ (ρίζα: $x = 3$)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΠΕΜΠΤΗ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Η Λίσιμπετ Σαλάντερ κατέβασε τα γυαλιά ηλίου μέχρι την άκρη της μύτης της και μισόκλεισε τα μάτια κάτω από το μπρο του ψάθινου καπέλου της. Είδε τη γυναίκα που έμενε στο δωμάτιο 32 να βγαίνει από την πλαϊνή είσοδο του ξενοδοχείου και να πηγαίνει σε μια από τις λευκοπράσινες ριγέ σεζλόγκ της πισίνας. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο στο έδαφος μπροστά της και τα βήματά της ασταθή.

Η Σαλάντερ την είχε ξαναδεί, αλλά από απόσταση. Την έκανε γύρω στα τριάντα πέντε, αλλά ήταν τέτοια η όψη της που θα μπορούσε να έχει οποιαδήποτε ηλικία ανάμεσα στα είκοσι πέντε και τα πενήντα. Είχε καστανά μαλλιά που της έφταναν ως τους ώμους, μακρουλό πρόσωπο κι ένα κορμί βγαλμένο θαρρείς από κατάλογο παραγγελίας γυναικείων εσωρούχων. Φορούσε σανδάλια, μαύρο μπικίνι και λιλά γυαλιά ηλίου. Ήταν Αμερικανίδα και μιλούσε τη διάλεκτο του Νότου. Φορούσε ένα κίτρινο καπέλο για τον ήλιο, που το άφησε να πέσει στο έδαφος δίπλα στη σεζλόγκ. Ύστερα έκανε νόημα στον μπάρμαν του μπαρ της Έλα Καρμάρκελ.

Η Λίσιμπετ Σαλάντερ ακούμπησε το βιβλίο της στα γόνατά της, ήπιε μια γουλιά καφέ από το ποτήρι της κι άπλωσε το χέρι της να πιάσει το πακέτο με τα τσιγάρα. Χωρίς να στρέψει το κεφάλι της κοίταξε τον ορίζοντα. Από τη θέση της στην ταράτσα, δίπλα στην πισίνα, έβλεπε αμυδρά τη θάλασσα της Καραϊβικής, που διακρινόταν ανάμεσα απ' τους φοίνικες και το ροδόδεντρο, το οποίο βρισκόταν πλάι στο μαντρότοιχο του ξενοδοχείου. Έξω στη θά-

λασσα, ένα ιστιοφόρο έπλεε αργά αργά προς το βορρά, προς τη Σάντα Λουτσιά ή τη Δομινικανική Δημοκρατία. Ακόμα πιο μακριά, έβλεπε το περίγραμμα ενός γκριζου φορτηγού πλοίου που πήγαινε νότια, προς τη Γουιάνα ή σε κάποια από τις γειτονικές χώρες. Η θαλασσινή αύρα πολεμούσε τη ζέστη του πρωινού, αλλά η Λίσμπετ ένιωσε μια σταγόνα ιδρώτα ν' αργοκυλά προς το φρύδι της. Της Λίσμπετ Σαλάντερ δεν της άρεσε να ψήνεται στον ήλιο. Περνούσε τις μέρες της όσο το δυνατόν περισσότερο στη σκιά και καθόταν πάντα κάτω από το αντιηλιακό στέγαστρο. Παρ' όλα αυτά είχε μαυρίσει. Φορούσε χακί σορτς και μαύρη μπλούζα.

Άκουγε τους παράξενους μουσικούς ήχους των steel pans* που ξεχύνονταν από τα ηχεία δίπλα στον πάγκο του μπαρ. Ποτέ δεν την ενδιέφερε η μουσική και δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τον Σβεν Ίνβαρ από τον Νικ Κέιβ αλλά τα steel pans τη γοήτευσαν. Φαινόταν απίθανο πως κάποιος μπορούσε να βγάλει ήχο από ένα τηγάνι κι ακόμα πιο απίθανο να κάνει το τηγάνι ν' αφήνει ελεγχόμενους ήχους που δεν έμοιαζαν με τίποτε άλλο. Της φαίνονταν ήχοι μαγικοί.

Ξαφνικά ένιωσε ενοχλημένη κι έστρεψε ξανά το βλέμμα της προς τη γυναίκα, η οποία μόλις είχε σερβιριστεί ένα πορτοκαλί ποτό, που το κρατούσε στο χέρι.

Δεν ήταν δικό της το πρόβλημα, αλλά η Λίσμπετ Σαλάντερ δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί εκείνη η γυναίκα εξακολουθούσε να μένει μαζί του. Για τέσσερις νύχτες στη σειρά, από την πρώτη κιόλας στιγμή της άφιξης του ζευγαριού, η Λίσμπετ Σαλάντερ γινόταν μάρτυρας του υπόγειου τρόμου που ασκούσαν στο γειτονικό δωμάτιο. Άκουγε κλάματα, χαμηλόφωνες κουβέντες αγανάκτησης και μερικές φορές τον ήχο από χαστούκια. Ο άντρας που τη χτυπούσε –η Λίσμπετ υπέθετε πως ήταν ο σύζυγος της κυρίας– ήταν γύρω στα σαράντα. Είχε ίσια σκούρα μαλλιά με παλιομοδίτικη χωρίστρα στη μέση. Υποτίθεται πως βρισκόταν στη Γρενάδα για επαγγελματικούς

* Ο όρος steel pans ή steeldrums («ατσάλινα τηγάνια» ή «ατσάλινα ντραμς») αναφέρεται σε ένα είδος μουσικού οργάνου –χαρακτηριστικού του Τρινιδάδ–, καθώς και στη μουσική που παράγεται από αυτό. (Σ.τ.Ε.)

λόγους. Η Λίσμπετ δεν είχε ιδέα ποιο ακριβώς ήταν αυτό το επάγγελμα που τον κρατούσε εκεί, αλλά κάθε πρωί ο άντρας εμφανιζόταν κομποντυμένος, με σακάκι και γραβάτα. Έπινε τον καφέ του στο μπαρ του ξενοδοχείου, έπαιρνε το χαρτοφύλακά του κι έβγαινε να πάρει ταξί.

Επέστρεφε στο ξενοδοχείο αργά το απόγευμα, κολυμπούσε κι έκανε παρέα στη γυναίκα του, στην πισίνα. Δειπνούσαν συνήθως μαζί, δίνοντας την εικόνα διακριτικών ανθρώπων που συνυπάρχουν αρμονικά. Η γυναίκα έπινε ίσως κάνα-δυο ποτήρια παραπάνω, αλλά δεν ενοχλούσε κανέναν η μέθη της ούτε τραβούσε πάνω της την προσοχή. Ο καβγάς στο γειτονικό δωμάτιο ξεκινούσε σταθερά ανάμεσα στις δέκα και στις έντεκα το βράδυ, περίπου την ίδια ώρα που η Λίσμπετ πήγαινε να ξαπλώσει, έχοντας για παρέα της ένα βιβλίο για τα μυστήρια της επιστήμης των μαθηματικών. Δεν ήταν σοβαρή η κατοποίηση. Απ' όσο μπορούσε να καταλάβει η Λίσμπετ, πίσω από τον τοίχο γινόταν ένας καβγάς που κυλούσε βασανιστικά αργά και κοινότοπα. Την προηγούμενη νύχτα η Λίσμπετ δεν είχε καταφέρει να αντισταθεί στην περιέργειά της. Είχε βγει στο μπαλκόνι της για να ακούσει από τη δική τους ανοιχτή μπαλκονόπορτα για ποιο λόγο μάλωναν. Ο άντρας βημάτιζε για μια ώρα πάνω-κάτω στο δωμάτιο, παραδεχόμενος πως ήταν ένας άθλιος που δεν της άξιζε. Συνεχώς της έλεγε πως έπρεπε να το βάλει καλά στο νου της ότι ήταν ένας ανέντιμος άνθρωπος. Και κάθε φορά, η γυναίκα τού αποκρινόταν πως δεν πίστευε κάτι τέτοιο και προσπαθούσε να τον ηρεμήσει. Ο άντρας γινόταν όλο και πιο επίμονος, μέχρι που την έπιανε και την τράνταζε. Στο τέλος, του απαντούσε όπως ήθελε εκείνος... «Ναι, είσαι ανέντιμος». Πιανόταν αμέσως από την παραδοχή της, που ο ίδιος την είχε εκμαιεύσει με το ζόρι και της έκανε επίθεση για το χαρακτήρα της και τον τρόπο ζωής της. Τη φώναζε πουτάνα. Η Λίσμπετ σκεφτόταν πως αν αυτός ο χαρακτηρισμός απευθυνόταν στην ίδια, θα έπαιρνε τα κατάλληλα μέτρα. Αλλά δεν απευθυνόταν σ' εκείνη, κι έτσι δεν ήταν δικό της το πρόβλημα, γεγονός που τη δυσκόλευε να αποφασίσει αν θα έπρεπε ή όχι να αντιδράσει με κάποιον τρόπο.

Η Λίσμπετ άκουγε έκπληκτη τον άντρα που σιγόβραζε, ώσπου

ξαφνικά έπεσε το χαστούκι. Τη στιγμή που είχε αποφασίσει να βγει στο διάδρομο και να κλοτσήσει την πόρτα τους, τα πάντα ησύχασαν στο γειτονικό δωμάτιο.

Τώρα που κοιτούσε προσεκτικά τη γυναίκα στην πισίνα, παρατήρησε έναν αδιόρατο μώλωπα στον ώμο της και μια γρατσουνιά στο γοφό της. Δεν υπήρχαν πληγές που να τραβάνε την προσοχή.

Εννιά μήνες νωρίτερα, η Λίσμπετ είχε διαβάσει ένα άρθρο στο *Πόπιουλαρ Σάιενς*, σ' ένα τεύχος που κάποιος είχε ξεχάσει στο αεροδρόμιο «Λεονάντο Ντα Βίντσι» στη Ρώμη, και ξαφνικά ανέπτυξε ένα αόριστο αλλά επίμονο ενδιαφέρον για τη σκοτεινή και δύσκολη επιστήμη της σφαιρικής αστρονομίας. Ήταν κάτι που την έσπρωξε να πάει σ' ένα πανεπιστημιακό βιβλιοπωλείο της Ρώμης και να αγοράσει τις σημαντικότερες διδακτορικές διατριβές στο αντίστοιχο αντικείμενο. Αλλά για να κατανοήσει τη σφαιρική αστρονομία ήταν αναγκασμένη να εισχωρήσει στα περίπλοκα μυστήρια των μαθηματικών. Στη διάρκεια των ταξιδιών της τους τελευταίους μήνες, επισκεπτόταν συχνά διάφορα πανεπιστημιακά βιβλιοπωλεία, ψάχνοντας να βρει κι άλλα επιστημονικά βιβλία μαθηματικών.

Τον περισσότερο καιρό τα βιβλία βρίσκονταν στη βαλίτσα της και η μελέτη της δεν ήταν συστηματική ούτε είχε καθορισμένο στόχο, ώσπου μια μέρα μπήκε στο πανεπιστημιακό βιβλιοπωλείο στο Μαϊάμι και βγήκε με το *Οι διαστάσεις στα μαθηματικά* του δόκτορα Λ. Κ. Παρνό, ένα βιβλίο που είχε εκδοθεί το 1999 από το πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ*. Το είχε βρει λίγο πριν φύγει για τα νησιά Κις της Φλόριντας και ξεκινήσει το θαλάσσιο ταξίδι της στην Καραιβική.

Επισκέφτηκε τη Γουαδελούπη μένοντας δυο μέρες σε μια τρύπα που δεν μπορούσε να διανοηθεί άνθρωπος, πήγε στη Δομινικανική Δημοκρατία, όπου χαλάρωσε και πέρασε ωραία για πέντε μέρες,

* Στις 9 Φεβρουαρίου του 2009 η Harvard University Press ανακοίνωσε στην ιστοσελίδα της ότι το εν λόγω βιβλίο, καθώς και ο συγγραφέας του, είναι προϊόντα της φαντασίας του συγγραφέα. (Σ.τ.Ε.)

συνέχισε στα Μπαρμπέιντος, όπου έμεινε μια μέρα σ' ένα αμερικανικό ξενοδοχείο στο οποίο την έκαναν να νιώσει ανεπιθύμητη κι έπειτα έφτασε στη Σάντα Λουτσία, όπου έμεινε εννιά μέρες. Θα έμενε περισσότερο στη Σάντα Λουτσία αν δε μάλωνε μ' έναν αργόστροφο ντόπιο, μέλος μιας σπείρας νεαρών και πιστό θαμώνα του μπαρ του απόμερου ξενοδοχείου της. Κάποια στιγμή τελικά έχασε την υπομονή της και του κατέβασε ένα τούβλο στο κεφάλι, πλήρωσε το ξενοδοχείο και πήρε το φεριμπότ για το Σεντ Τζορτζ, την πρωτεύουσα της Γρενάδας. Μέχρι τη στιγμή που επιβιβάστηκε στο πλοίο δεν είχε ξανακούσει ποτέ της να γίνεται λόγος γι' αυτήν τη χώρα.

Είχε αποβιβαστεί στη Γρενάδα κάτω από μια καταρρακτώδη τροπική βροχή, στις εννιά το πρωί μιας μέρας του Νοέμβρη. Είχε πληροφορηθεί από το *Καρίμπιαν Τράβελερ* πως η Γρενάδα ήταν γνωστή ως «spice island», «το νησί των μπαχαρικών», και μία από τις μεγαλύτερες παραγωγούς του κόσμου σε μοσχοκάρυδο. Το νησί είχε εκατόν είκοσι χιλιάδες κατοίκους, αλλά υπήρχαν πάνω από διακόσιες χιλιάδες Γρεναδίνοι που κατοικούσαν στις ΗΠΑ, στον Καναδά και στην Αγγλία, πράγμα που έλεγε αρκετά για την αγορά εργασίας στην πατρίδα τους. Το τοπίο ήταν ορεινό και στη μέση βρισκόταν ένα σβησμένο ηφαίστειο, το Γκραν Ετάν*.

Από ιστορική άποψη, η Γρενάδα ήταν μία από τις πολλές μικρές πρώην βρετανικές αποικίες. Το 1795 είχε κινήσει το έντονο πολιτικό ενδιαφέρον της Ευρώπης, όταν ένας πρώην σκλάβος, ο Τζούλιαν Φέντον, εμπνεόμενος από τη Γαλλική Επανάσταση ξεκίνησε μια εξέγερση που υποχρέωσε τη Βρετανική Αυτοκρατορία να στείλει στρατεύματα για να λιανίσουν, να πυροβολήσουν, να κρεμάσουν και να ακρωτηριάσουν πολλούς από τους επαναστατημένους. Το γεγονός που ταρακούνησε το αποικιοκρατικό καθεστώς ήταν πως αρκετοί φτωχοί λευκοί συμμετείχαν στην εξέγερση του Φέντον, χωρίς να λάβουν υπόψη τους τις φυλετικές διαφορές. Η εξέ-

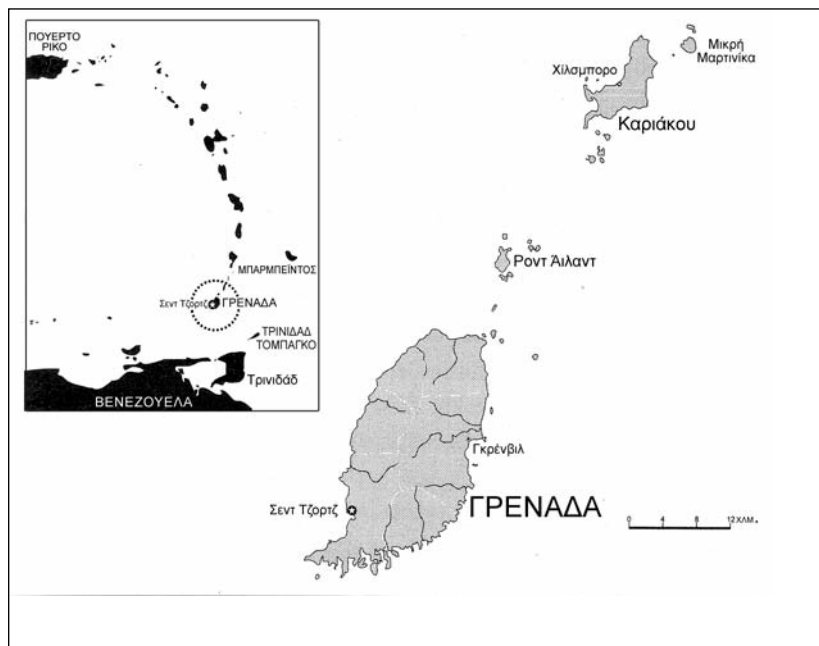
* «Μεγάλο έλος». (Σ.τ.Μ.)

γερση κατεστάλη, αλλά ο Φέντον δε συνελήφθη ποτέ. Εξαφανίστηκε στον ορεινό όγκο του Γκραν Ετάν, όπου έγινε θρύλος σαν τον Ρομπέν των Δασών.

Πάνω από διακόσια χρόνια αργότερα, το 1979, ο δικηγόρος Μορίς Μπίσοπ ξεκίνησε μια νέα επανάσταση, που σύμφωνα με τον τουριστικό οδηγό εμπνεόταν από «τις κομμουνιστικές δικτατορίες της Κούβας και της Νικαράγουας». Η Λίσμπετ Σαλάντερ, όμως, διαμόρφωσε διαφορετική άποψη για το θέμα όταν συνάντησε τον Φίλιπ Κάμπελ, δάσκαλο, βιβλιοθηκάριο και βαπτιστή ιεροκήρυκα. Τις πρώτες μέρες είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στον ξενώνα του. Έμαθε πως ο Μπίσοπ ήταν ένας αυθεντικός λαϊκός ηγέτης, ο οποίος έριξε έναν παρανοϊκό δικτάτορα που πίστευε στα Άγνωστης Ταυτότητας Ιπτάμενα Αντικείμενα κι αφιέρωνε ένα τμήμα του εθνικού προϋπολογισμού στο κυνήγι ιπτάμενων δίσκων. Ο Μπίσοπ υποστήριζε την οικονομική δημοκρατία και πριν δολοφονηθεί, το 1983, εισήγαγε για πρώτη φορά στη χώρα του τη νομοθεσία περί ισότητας των δύο φύλων.

Μετά τη δολοφονία του εξοντώθηκαν περίπου εκατόν είκοσι άνθρωποι, μεταξύ των οποίων και ο υπουργός Εξωτερικών, ο υπουργός Γυναικείων Θεμάτων και ορισμένοι σημαντικοί αρχηγοί συνδικαλιστικών οργανώσεων. Οι ΗΠΑ εισέβαλαν στη χώρα και αποκατέστησαν τη δημοκρατία. Αυτό σήμανε για τη Γρενάδα μιαν αύξηση της ανεργίας από το έξι στο δεκαπέντε τοις εκατό και την επαναφορά του εμπορίου κοκαΐνης, που έγινε η σημαντικότερη πηγή εισοδήματος. Ο Φίλιπ Κάμπελ μαθαίνοντας την περιγραφή που έκανε ο τουριστικός οδηγός της Λίσμπετ, κούνησε το κεφάλι του και τη συμβούλεψε σχετικά με το ποιους ανθρώπους και ποιες γειτονιές έπρεπε να αποφεύγει όταν έπεφτε το σκοτάδι.

Στην περίπτωση της Λίσμπετ Σαλάντερ παρόμοιες συμβουλές πήγαιναν ουσιαστικά χαμένες. Αλλά απέφυγε να γνωριστεί με τα εγκληματικά στοιχεία της Γρενάδας, γιατί ερωτεύτηκε την παραλία Γκραν Ανς, που βρισκόταν ακριβώς στα νότια του Σεντ Τζορτζς. Η ακρογιαλιά είχε ένα μίλι μήκος κι ο κόσμος που σύχναζε εκεί πέρα ήταν πολύ λίγος. Περιπατούσε πλάι στη θάλασσα με τις ώρες, χωρίς να είναι αναγκασμένη να μιλάει, χωρίς καν να συναντάει ψυχή.

Έφυγε για το «Κιζ», ένα από τα λίγα αμερικανικά ξενοδοχεία της Γκραν Ανς κι έμεινε εκεί επτά βδομάδες. Δεν έκανε τίποτε άλλο από το να περπατάει στην ακρογιαλιά και να τρώει τσίναπ, ένα ντόπιο φρούτο που το αγάπησε αφάνταστα και που στη γεύση τής θύμιζε πικρό σουηδικό ριβήσι, τον καρπό της λαγοκερασιάς.

Βρίσκονταν εκτός σεζόν ουσιαστικά και μόλις το ένα τρίτο των δωματίων του «Κιζ» ήταν νοικιασμένα. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως η γαλήνη της και η επιπόλαια μελέτη της των μαθηματικών διαταράσσονταν ξαφνικά από τον χαμηλών τόνων τρόμο του γειτονικού δωματίου.

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ πίεσε με το δάχτυλό του το κουδούνι του διαμερίσματος της Λίσιμπετ Σαλάντερ στην οδό Λουνταγκάταν. Δεν περίμενε να του ανοίξει, αλλά το είχε πάρει συνήθειο να περνάει από το διαμέρισμά της μια φορά το μήνα να δει μήπως και εί-

χε αλλάξει κάτι. Όταν σήκωσε τη γραμματοθυρίδα της πόρτας διέκρινε ένα σωρό διαφημιστικά φυλλάδια. Ήταν λίγο μετά τις δέκα το βράδυ – πολύ σκοτεινά για να διαπιστώσει πόσο είχε μεγαλώσει ο σωρός από την τελευταία φορά.

Έμεινε για λίγο αναποφάσιτος στις σκάλες κι ύστερα έφυγε από την πολυκατοικία απογοητευμένος. Βάδισε με αργό ρυθμό μέχρι το διαμέρισμά του στην οδό Μπέλιαν, έβαλε μπροστά την καφετιέρα, άνοιξε τις απογευματινές εφημερίδες και ύστερα κάθισε να δει το τελευταίο δελτίο ειδήσεων. Ήταν κακοδιάθετος και απορούσε πού να βρισκόταν η Λίσμπετ Σαλάντερ. Ένωθε μιαν αμυδρή ανησυχία και αναρωτήθηκε για χιλιοστή φορά τι είχε συμβεί τελικά.

Ένα χρόνο πριν, στις γιορτές των Χριστουγέννων, είχε καλέσει τη Λίσμπετ Σαλάντερ στο εξοχικό του, στο Σάντχαμν. Είχαν κάνει μεγάλους περιπάτους κουβεντιάζοντας ήρεμα γύρω από τις επιπτώσεις των δραματικών συμβάντων στα οποία είχαν και οι δυο τους συμμετάσχει εκείνη τη χρονιά, τότε που ο Μίκαελ είχε βιώσει κάτι που εκ των υστέρων ονόμασε κρίση. Είχε καταδικαστεί για συκοφαντική δυσφήμιση και είχε φυλακιστεί για δύο μήνες. Η επαγγελματική του σταδιοδρομία ως δημοσιογράφου είχε βαλτώσει και είχε εγκαταλείψει το πόστο του υπεύθυνου έκδοσης του περιοδικού *Μιλένιουμ* με την ουρά στα σκέλια. Ξαφνικά, τα πάντα άλλαξαν όταν ανέλαβε τη συγγραφή της βιογραφίας του βιομήχανου Χένρικ Βάνιερ, πράγμα που στην αρχή αντιμετώπισε ως μια γελοία θεραπεία που θα του απέφερε πολλά χρήματα, αλλά που σύντομα μετατράπηκε στο απεγνωσμένο κυνήγι ενός άγνωστου κατά συρροή δολοφόνου.

Στο κυνήγι αυτό συναντήθηκε με τη Λίσμπετ Σαλάντερ. Ο Μίκαελ άγγιξε φευγαλέα την αμυδρή ουλή που του είχε αφήσει η θηλιά κάτω από το αριστερό του αυτί. Η Λίσμπετ δεν τον είχε βοηθήσει απλώς στην καταδίωξη του δολοφόνου – του είχε κυριολεκτικά σώσει τη ζωή.

Συνεχώς τον αιφνιδίαζε με τις ασυνήθιστες ικανότητές της – τη φωτογραφική της μνήμη και τις εκπληκτικές γνώσεις της στην πληροφορική. Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ θεωρούσε τον εαυτό του γνώστη των γενικών αρχών της πληροφορικής, αλλά η Λίσμπετ Σαλά-

ντερ χειριζόταν τους υπολογιστές σε συμμαχία, θα νόμιζε κανείς, με το διάβολο. Σιγά σιγά ο Μίκαελ αντιλήφθηκε πως η Λίσιμπει ήταν χάκερ παγκόσμιας κλάσης και πραγματικός θρύλος στο εκλεκτό διεθνές κλαμπ του ηλεκτρονικού εγκλήματος σε ανώτατο επίπεδο, αν και ήταν γνωστή μόνο με το ψευδώνυμο «Σφήγκα».

Με την ικανότητά της να παρεισφρέει στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές των άλλων, πρόσφερε στον Μίκαελ τα στοιχεία που χρειαζόταν για να μετατρέψει τη δημοσιογραφική του ήττα στην «υπόθεση Βένερστρεμ» σε συντριπτική νίκη. Ακόμα κι ένα χρόνο αργότερα, η υπόθεση αυτή γινόταν αντικείμενο αστυνομικών ερευνών γύρω από το οικονομικό έγκλημα κι έδινε την αφορμή στον Μίκαελ να συμμετέχει τακτικά σε τηλεοπτικές εκπομπές.

Πριν από ένα χρόνο έβλεπε τη δημοσιογραφική του επιτυχία με τεράστια ικανοποίηση – ως εκδίκηση αλλά και ως δικαίωσή του στον κόσμο της δημοσιογραφίας. Η ικανοποίηση, όμως, έσβησε γρήγορα. Ύστερα από λίγες βδομάδες είχε κιόλας κουραστεί να απαντάει στις ίδιες ερωτήσεις σε δημοσιογράφους και αστυνομικούς του οικονομικού εγκλήματος. *Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να σας πω ποιες είναι οι πηγές μου.* Το ποτήρι ξεχειλίσει όταν ένας δημοσιογράφος της αγγλόφωνης *Αζερμπαϊτζάν Τάιμς* έκανε το απίθανο ταξίδι μέχρι τη Στοκχόλμη μόνο και μόνο για να του θέσει τις ίδιες βλακώδεις ερωτήσεις. Ο Μίκαελ περιόρισε τις συνεντεύξεις στο ελάχιστο. Τους τελευταίους μήνες είχε εμφανιστεί μόνο σε μια εκπομπή του TV4, όταν μια γνωστή του δημοσιογράφος τον έπεισε τηλεφωνικώς, πράγμα που κατάφερε να πετύχει επειδή οι έρευνες για την υπόθεση έμπαιναν σε νέα φάση.

Η συνεργασία του Μίκαελ με τη γνωστή του στο TV4 είχε και μιαν άλλη διάσταση. Ήταν η πρώτη δημοσιογράφος που ενστερνίστηκε το ζήτημα της αποκάλυψης και χωρίς τις δικές της προσπάθειες, τη βραδιά που το *Μιλένιουμ* είχε βγάλει στη φόρα τη συνταρακτική υπόθεση, είναι αμφίβολο αν θα είχε τέτοια επιτυχία. Μόνο αργότερα έμαθε ο Μίκαελ πως η γυναίκα είχε παλέψει με νύχια και με δόντια για να πείσει τους συντάκτες να δώσουν έδαφος στην υπόθεση. Η αντίσταση ενάντια στον κατεργάρη του *Μιλένιουμ* ήταν σθεναρή· ακόμα και τη στιγμή που η δημοσιογρά-

φος βρισκόταν στον αέρα δεν ήταν σίγουρο αν οι δικηγόροι της σύνταξης του καναλιού θα άφηναν την είδηση να βγει. Οι παλιότεροι συνάδελφοί της πίστευαν πως δε θα πήγαινε καλά κι έλεγαν πως αν έκανε λάθος θα έληγε η καριέρα της. Η δημοσιογράφος επέμεινε κι έτσι εξελίχθηκε σε υπόθεση της χρονιάς.

Κάλυψε το θέμα την πρώτη βδομάδα –ήταν εξάλλου η μοναδική δημοσιογράφος που το γνώριζε καλά– αλλά λίγο πριν από τα Χριστούγεννα ο Μίκαελ διαπίστωσε πως όλα τα σχόλια και οι νέες πτυχές της υπόθεσης είχαν περάσει στα χέρια των αντρών συναδέλφων της. Γύρω στην Πρωτοχρονιά ο Μίκαελ έμαθε από φίμες που κυκλοφορούσαν πως την είχαν παραγκωνίσει από την υπόθεση με την αιτιολογία πως με ένα τόσο σημαντικό ζήτημα θα έπρεπε να ασχολούνται σοβαροί δημοσιογράφοι του οικονομικού ρεπορτάζ κι όχι ένα κοριτσόπουλο από την Γκότλαντ ή την Μπερισλάγκεν ή από οπουδήποτε στο διάβολο καταγόταν. Την επόμενη φορά που του τηλεφώνησαν από το TV4 ζητώντας του να σχολιάσει κάτι, ο Μίκαελ τους εξήγησε με ειλικρίνεια πως έκανε δηλώσεις στο κανάλι τους μόνο αν δεχόταν ερωτήσεις από τη συγκεκριμένη δημοσιογράφο. Μετά από λίγες μέρες δύσθυμης σιωπής τα αγόρια του TV4 συνθηκολόγησαν.

Το μειωμένο ενδιαφέρον του Μίκαελ για την υπόθεση Βένερστρεμ συνέπεσε με την εξαφάνιση της Λίσμπετ Σαλάντερ από τη ζωή του. Δεν κατανοούσε τι είχε συμβεί.

Είχαν χωρίσει την επομένη των Χριστουγέννων και μέχρι την παραμονή της Πρωτοχρονιάς δεν είχαν βρεθεί. Την προπαραμονή της τηλεφώνησε αλλά εκείνη δεν απαντούσε.

Την παραμονή πήγε δυο φορές στο σπίτι της και χτύπησε το κουδούνι. Την πρώτη φορά το διαμέρισμα είχε φως, αλλά δεν του άνοιξε. Τη δεύτερη φορά ήταν σκοτεινό. Την Πρωτοχρονιά της τηλεφώνησε ξανά αλλά δεν απαντούσε. Από εκείνη τη μέρα όποτε τηλεφωνούσε άκουγε το μήνυμα περί μη διαθεσιμότητας του συνδρομητή.

Τις μέρες που ακολούθησαν την είδε δυο φορές. Από τη στιγμή που δεν την έβρισκε στο τηλέφωνο, πήγε κάποια μέρα στις αρχές Ιανουαρίου στο σπίτι της και κάθισε στις σκάλες μπροστά από την πόρτα του διαμερίσματός της. Είχε μαζί του ένα βιβλίο και την πε-

ρίμενε υπομονετικά επί τέσσερις ώρες, ώσπου εμφανίστηκε λίγο πριν από τις έντεκα το βράδυ. Κουβαλούσε ένα καφετί χαρτόκουτο κι όταν τον είδε κοντοστάθηκε.

«Γεια σου, Λίσμπητ», της είπε κι έκλεισε το βιβλίο του.

Τον κοίταξε ανέκφραστη. Η ματιά της δε φανέρωνε καμιά ζεστασιά αλλά ούτε και ψυχρότητα. Μετά πέρασε από δίπλα του κι έβαλε το κλειδί στην πόρτα.

«Κερνάς καφέ;» ρώτησε ο Μίκαελ.

Στράφηκε προς το μέρος του και του μίλησε χαμηλόφωνα.

«Φύγε από δω. Δε θέλω να σε ξαναδώ».

Ύστερα έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα στον κατάπληκτο Μίκαελ, που την άκουσε να κλειδώνει από μέσα.

Την είδε και δεύτερη φορά, μόλις τρεις μέρες αργότερα. Πήγαινε με το μετρό από το Σλούσεν προς τον Κεντρικό Σιδηροδρομικό Σταθμό και στη στάση της Παλιάς Πόλης κοίταξε από το παράθυρο και την είδε στην αποβάθρα, λιγότερο από δυο μέτρα μακριά του. Την πρόσεξε ίσα ίσα τη στιγμή που έκλειναν οι πόρτες. Για πέντε δευτερόλεπτα τον κοιτούσε σαν να ήταν αέρας κι ύστερα του γύρισε την πλάτη και βγήκε από το οπτικό του πεδίο καθώς το μετρό ξεκινούσε.

Το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο. Η Λίσμπητ Σαλάντερ δεν ήθελε να έχει καμιά σχέση με τον Μίκαελ Μπλούμκβιστ. Τον είχε σβήσει από τη ζωή της με την ίδια αποτελεσματικότητα που θα έσβηνε ένα φάκελο από τον υπολογιστή της και μάλιστα χωρίς να του δώσει εξηγήσεις. Άλλαξε τον αριθμό του κινητού της και δεν απαντούσε πια μέσω ηλεκτρονικής αλληλογραφίας.

Ο Μίκαελ αναστέναξε, έκλεισε την τηλεόραση, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε το Δημαρχείο.

Αναρωτιόταν μήπως έκανε λάθος που επέμενε να περνάει συχνά από το διαμέρισμά της. Όταν μια γυναίκα τού έδειχνε τόσο ξεκάθαρα πως δεν ήθελε να τον ξέρει, ο Μίκαελ τραβούσε το δρόμο του – αυτή ήταν η στάση που κρατούσε. Το να μη σεβαστεί μια τέτοια απόφαση του φαινόταν έλλειψη σεβασμού.

Είχαν κάνει έρωτα οι δυο τους. Αλλά αυτό είχε συμβεί με πρωτοβουλία της Λίσμπητ και η σχέση τους κράτησε ένα εξάμηνο. Αν

η απόφασή της ήταν να λήξει η ιστορία τους τόσο αιφνιδιαστικά όσο ξεκίνησε, τότε ο Μίκαελ δεν είχε αντίρρηση. Ήταν δικό της θέμα. Ο Μίκαελ δεν είχε πρόβλημα να παίξει το ρόλο του «πρώην» –αν πράγματι γι’ αυτό επρόκειτο– αλλά η απόσταση που κρατούσε η Λίσμπετ τον ξάφνιαζε.

Δεν ήταν ερωτευμένος μαζί της –ήταν τόσο αταίριαστοι!– αλλά του άρεσε, του έλειπε πραγματικά αυτός ο τόσο δύσκολος άνθρωπος. Νόμιζε πως η φιλία τους ήταν αμοιβαία. Με δυο λόγια, ένιωθε ηλίθιος.

Κάθισε πολλή ώρα μπροστά στο παράθυρο.

Στο τέλος, πήρε μια καθοριστική απόφαση.

Αν η Λίσμπετ Σαλάντερ ήταν τόσο θυμωμένη που δεν μπορούσε καν να τον χαιρετήσει στο μετρό, τότε προφανώς η φιλία τους είχε τελειώσει και η βλάβη ήταν ανεπανόρθωτη. Δε θα ξανάπαιρνε ποτέ πια την πρωτοβουλία να έρθει σε επαφή μαζί της.

Η Λίσμπετ Σαλάντερ κοίταξε το ρολόι της, συνειδητοποιώντας πως, παρόλο που καθόταν ακίνητη στη σκιά, ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Ήταν δέκα και μισή το πρωί. Απομνημόνευσε μια μαθηματική διατύπωση που έπιασε τρεις ολόκληρες σειρές και έκλεισε το *Οι διαστάσεις στα μαθηματικά*. Πήρε από το τραπέζι το κλειδί του δωματίου της και τα τσιγάρα.

Το δωμάτιό της ήταν στον δεύτερο όροφο, που ήταν και ο τελευταίος του ξενοδοχείου. Ξεντύθηκε και μπήκε στο ντους.

Είκοσι εκατοστά μάκρος είχε η πράσινη σαύρα που την κοίταξε από το ταβάνι. Η Λίσμπετ Σαλάντερ την είδε, αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση να τη διώξει. Υπήρχαν σαύρες σ’ όλο το νησί. Έμπαιναν στα μουλωχτά στο δωμάτιο περνώντας κάτω από την πόρτα, από τις γρίλιες των παραθυρόφυλλων ή από τον εξαεριστήρα του μπάνιου. Της άρεσε να έχει για συντροφιά κάποιον που την άφηνε στην ησυχία της. Το νερό δεν ήταν παγωμένο, ήταν όμως κρύο κι έμεινε κάτω από το ντους πέντε λεπτά για να δροσιστεί.

Όταν γύρισε στο δωμάτιο στάθηκε γυμνή μπροστά στον καθρέφτη της γκαρνταρόμπας και κοίταξε με θαυμασμό το κορμί της.

Εξακολουθούσε να είναι σαράντα κιλά και το ύψος της μόλις που ξεπερνούσε το ενάμισι μέτρο. Δεν μπορούσε να κάνει και πολλά για να το αλλάξει αυτό. Τα μέλη της ήταν αδύνατα σαν μιας κούκλας, τα χέρια της μικρά και οι γοφοί της δεν ήταν και τίποτα το ιδιαίτερο.

Τώρα, όμως, είχε στήθος.

Κάποτε το στήθος της ήταν επίπεδο, λες και δεν είχε μπει καν στην εφηβεία. Της φαινόταν γελοίο κι ένιωθε δυσάρεστα όποτε εμφανιζόταν γυμνή μπροστά σε κάποιον.

Και ξαφνικά, είχε αποκτήσει στήθος. Δεν ήταν κανένα πλούσιο στήθος –που άλλωστε δε θα το ήθελε, γιατί θα φαινόταν γελοίο πάνω στο ισχνό της κορμί– ήταν όμως δυο σφιχτοί στρογγυλοί μαστοί μεσαίου μεγέθους. Η αλλαγή είχε πραγματοποιηθεί με προσοχή και οι αναλογίες ήταν μέσα σε λογικά πλαίσια. Η διαφορά, όμως, ήταν δραματική κι αφορούσε όχι μόνο την εξωτερική της εμφάνιση αλλά και την ευεξία που ένιωθε.

Είχε μείνει πέντε βδομάδες σε μια κλινική έξω από τη Γένοβα για να εγχειριστεί και να αποκτήσει τα μοσχεύματα για το νέο της στήθος. Η κλινική και οι γιατροί είχαν τη φήμη των καλύτερων και των πιο σοβαρών στην Ευρώπη και γι' αυτό τους διάλεξε. Η δική της γιατρός, μια γοητευτική και σκληρή γυναίκα, η Αλεσάντρα Περίνι, είχε διαπιστώσει πως οι μαστοί της Λίσμπετ ήταν σχεδόν ατροφικοί από τη φύση τους και πως η επέμβαση μεγέθυνσης του στήθους θα γινόταν για ιατρικούς λόγους.

Η εγχείρηση δεν ήταν ανώδυνη, αλλά το στήθος φαινόταν φυσιολογικό, το ένιωθε μια χαρά και οι ουλές ήταν σχεδόν αόρατες. Δεν είχε μετανιώσει ούτε στιγμή για την απόφασή της. Ήταν ικανοποιημένη. Εδώ και έξι μήνες, όποτε περνούσε γυμνόστηθη μπροστά από καθρέφτη, ξαφνιαζόταν διαπιστώνοντας με χαρά πως η ποιότητα της ζωής της είχε βελτιωθεί.

Στη διάρκεια της παραμονής της στην κλινική της Γένοβας είχε αφαιρέσει και ένα από τα εννιά τατουάζ της –μια σφήγκα δύο εκατοστών– από τη δεξιά πλευρά του λαιμού της. Εκτιμούσε πολύ τα τατουάζ της και πιο πολύ τον μεγάλο δράκο που της έφτανε από τον ώμο μέχρι τον πισινό, αλλά παρ' όλα αυτά είχε αποφασίσει να ξεφορτωθεί τη σφήγκα γιατί φαινόταν και χτυπούσε στο

μάτι, πράγμα που διευκόλυνε τον εντοπισμό της. Η Λίσμπητ Σαλάντερ δεν ήθελε να τη θυμούνται και να την εντοπίζουν. Το τατουάζ είχε σβηστεί με λείζερ κι όποτε χάιδευε το λαιμό της με το δάχτυλο ένιωθε μιαν ανεπαίσθητη ουλή. Μια πιο προσεκτική εξέταση εκεί που ήταν το τατουάζ αποκάλυπτε ένα πιο ανοιχτόχρωμο σημείο στη μαυρισμένη της επιδερμίδα, αλλά με μια φευγαλέα ματιά δε φαινόταν τίποτα. Η διαμονή της στη Γένοβα της είχε κοστίσει συνολικά εκατόν ενενήντα χιλιάδες κορόνες.

Αλλά είχε οικονομική άνεση.

Έπαψε να ονειροπολεί μπροστά στον καθρέφτη και φόρεσε κιλότα και σουτιέν. Δυο μέρες μετά την έξοδό της από την κλινική της Γένοβας, πήγε για πρώτη φορά στην εικοσιπεντάχρονη ζωή της σε μια μπουτίκ γυναικείων εσωρούχων κι αγόρασε κάτι που ποτέ πριν δεν είχε χρειαστεί. Τώρα, έχοντας κλείσει πια τα είκοσι έξι της χρόνια, φορούσε σουτιέν με μεγάλη ευχαρίστηση.

Φόρεσε τζιν παντελόνι και μια μαύρη μπλούζα που έγραφε: «Consider this a fair warning»*. Βρήκε τα σανδάλια και το καπέλο της και έριξε στον ώμο της μια μαύρη νάιλον τσάντα.

Πηγαίνοντας προς την έξοδο άκουσε ένα μουρμουρητό να έρχεται από μια μικρή ομάδα πελατών του ξενοδοχείου στη ρεσεψιόν. Βράδυνε το βήμα της και τέντωσε τ' αυτιά της.

«Just how dangerous is she?»** ρώτησε δυνατά μια μαύρη γυναίκα με ευρωπαϊκή προφορά. Η Λίσμπητ την αναγνώρισε – την είχε δει να φτάνει με παρέα από το Λονδίνο, με πτήση τσάρτερ, δέκα μέρες νωρίτερα.

Ο Φρέντι Μακ Μπείν, ο σκυθρωπός ρεσεψιονίστ που πάντα χαιρετούσε τη Λίσμπητ Σαλάντερ χαμογελώντας της φιλικά, φαινόταν προβληματισμένος. Εξήγησε πως θα δίνονταν οδηγίες σε όλους τους πελάτες και πως αν όλοι τους τις ακολουθούσαν κατά γράμμα, δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Η απάντησή του προκάλεσε νέο κύμα ερωτήσεων.

* «Θεώρησέ το ως ξεκάθαρη προειδοποίηση». (Σ.τ.Μ.)

** «Πόσο επικίνδυνη είναι, δηλαδή;» (Σ.τ.Μ.)

Η Λίσιμπετ Σαλάντερ ανασήκωσε τα φρύδια της και πήγε έξω στο μπαρ, όπου βρήκε την Έλα Καρμάρικελ πίσω από τον πάγκο.

«Περί τίνος πρόκειται;» τη ρώτησε δείχνοντας με τον αντίχειρά της τον κόσμο στη ρεσεψιόν.

«Η “Ματίλντα” μας απειλεί με επίσκεψη».

«Η “Ματίλντα”;»

«Η “Ματίλντα” είναι ένας τυφώνας που δημιουργήθηκε έξω από τη Βραζιλία εδώ και δυο βδομάδες και σήμερα το πρωί πέρασε μέσα από το Παραμαρίμπο, την πρωτεύουσα του Σουρινάμ. Δεν είναι ξεκάθαρο προς τα πού θα κατευθυνθεί. Πιθανόν προς τα βόρεια, προς τις ΗΠΑ. Αν όμως συνεχίσει να ακολουθεί τη δυτική ακτή, θα βρει στο δρόμο της το Τρινιδάδ και τη Γρενάδα. Μπορεί να φυσήξει για τα καλά».

«Νόμιζα πως είχε λήξει η περίοδος των τυφώνων».

«Έχει λήξει. Το συνηθισμένο είναι να μας προειδοποιούν για τυφώνα τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο. Αλλά τώρα με τις κλιματικές αλλαγές και το φαινόμενο του θερμοκηπίου, δεν μπορείς ποτέ να ξέρεις στα σίγουρα».

«Εντάξει. Και πότε περιμένουμε να καταφθάσει η “Ματίλντα”;»

«Σύντομα».

«Θα πρέπει να κάνω κάτι;»

«Λίσιμπετ, οι τυφώνες δεν είναι παιχνίδι. Είχαμε έναν τυφώνα τη δεκαετία του ’70 που προκάλεσε μεγάλες καταστροφές. Ήμουν έντεκα χρόνων κι έμενα σ’ ένα χωριό πάνω στο Γκραν Ετάν, στο δρόμο που πάει για Γκρένβιλ. Δε θα την ξεχάσω ποτέ εκείνη τη νύχτα».

«Χμμ».

«Αλλά δε χρειάζεται ν’ ανησυχείς. Το Σάββατο μην απομακρυνθείς πολύ από το ξενοδοχείο. Γέμισε μια τσάντα με πράγματα που δε θες να χάσεις –για παράδειγμα, το κομπιούτερ με το οποίο κάθεσαι και παίζεις– και να είσαι έτοιμη να την πάρεις μαζί σου αν μας ζητήσουν να κατέβουμε στο καταφύγιο. Αυτό είναι όλο».

«Σύμφωνοι».

«Θες κάτι να πεις;»

«Όχι».

Η Λίσμπητ Σαλάντερ έφυγε χωρίς να την αποχαιρετήσει. Η Έλα Καρμάικελ χαμογέλασε αποκαρδιωμένη. Της είχε πάρει δυο βδομάδες να συνηθίσει τους περίεργους τρόπους αυτής της παράξενης κοπέλας. Είχε καταλάβει πως η Λίσμπητ Σαλάντερ δεν ήταν ακατάδεχτη, αλλά απλώς πολύ διαφορετική. Πλήρωνε πάντως τα ποτά της χωρίς τσιριμόνιες, δε μεθούσε σχεδόν ποτέ, ασχολιόταν με τον εαυτό της και δε φιλονικούσε για το τίποτα.

Τα συγκοινωνιακά μέσα της Γρενάδας αποτελούνταν κυρίως από μίνι λεωφορεία διακοσμημένα με φαντασία. Εκεί δεν έπαιρναν και πολύ υπόψη τους τα δρομολόγια και παρόμοιες τυπικότητες, όπως η ώρα αναχώρησης. Από την άλλη, όσο είχε φως, τα δρομολόγια ήταν τακτικά. Με το που έπεφτε το σκοτάδι, ήταν σχεδόν αδύνατον να μετακινηθείς χωρίς δικό σου αυτοκίνητο.

Η Λίσμπητ Σαλάντερ περίμενε μόνο κάνα λεπτό στο δρόμο που πήγαινε προς το Σεντ Τζορτζς. Ένα λεωφορείο φρέναρε δίπλα της. Ο οδηγός είχε τα μαλλιά του ράστα και από τα ηχεία του λεωφορείου ακουγόταν στη διαπασών το «No Woman No Cry»*. Σφάλισε τ' αυτιά της, πλήρωσε το δολαρίο της και στριμώχτηκε ανάμεσα σε μια χοντρή γυναίκα με γκριζα μαλλιά και δυο αγόρια που φορούσαν τη σχολική τους στολή.

Η πόλη Σεντ Τζορτζς βρισκόταν σ' έναν αφιδωτού σχήματος κόλπο που αποτελούσε το «Καρνάτζ», το εσωτερικό λιμάνι. Γύρω από το λιμάνι υπήρχαν απόκρημνοι λόφοι με κατοικίες, παλιά αποικιακά κτίρια κι ένα οχυρό, το Φορτ Ρούπερτ, πιο έξω, σ' έναν απόκρημνο λόφο στο ακρωτήριο.

Το Σεντ Τζορτζς ήταν μια εξαιρετικά πυκνοκτισμένη πόλη, με στενούς δρόμους και σοκάκια. Τα σπίτια ήταν σκαρφαλωμένα στους λόφους και δεν υπήρχε καμιά οριζόντια επιφάνεια, αν εξαιρέσει κανείς ένα γήπεδο κρίκετ κι ένα στίβο στις βόρειες παρυφές της πόλης.

* Ένα από τα γνωστότερα τραγούδια της *ρέγκε* μουσικής, γραμμένο από τον Μπομπ Μάρλεϊ. (Σ.τ.Μ.)

Κατέβηκε στη μέση του λιμανιού και περπάτησε μέχρι το κατάστημα ηλεκτρονικών «ΜακΙντάιρς» στην κορυφή μιας μικρής απότομης πλαγιάς. Σε γενικές γραμμές, όλα τα προς πώληση προϊόντα της Γρενάδας εισάγονταν από τις ΗΠΑ ή την Αγγλία κι έτσι κόστιζαν διπλά απ' ό,τι σε άλλα μέρη. Το κατάστημα πάντως διέθετε κλιματισμό.

Επιτέλους, είχαν φτάσει οι μπαταρίες που είχε παραγγείλει για το φορητό της Apple PowerBook (G4 titanium και 17 ιντσών οθόνη). Στο Μαϊάμι, είχε αγοράσει έναν υπολογιστή χειρός Palm με πτυσσόμενο πληκτρολόγιο, με τον οποίο είχε τη δυνατότητα να διαβάζει την ηλεκτρονική της αλληλογραφία και να τον παίρνει εύκολα μαζί της μέσα στη νάιλον τσάντα της, αντί να κουβαλάει το PowerBook. Ήταν, όμως, ένα άθλιο υποκατάστατο του φορητού της των 17 ιντσών. Αλλά οι αρχικές μπαταρίες του φορητού είχαν χάσει την ισχύ τους κι άντεχαν μόνο μισή ώρα – μετά έπρεπε πάλι να φορτιστούν, πράγμα που σήμαινε μεγάλη ταλαιπωρία για τη Λίσμπετ όποτε ήθελε να καθίσει με τον υπολογιστή της δίπλα στην πισίνα, άσε που και η παροχή ηλεκτρικού ρεύματος στη Γρενάδα ήταν κάθε άλλο παρά άψογη. Τις βδομάδες που έμενε εκεί είχαν γίνει δύο μεγάλες διακοπές ρεύματος. Πλήρωσε με την πιστωτική κάρτα των «Επιχειρήσεων Σφήγκα», έβαλε τις μπαταρίες στη νάιλον τσάντα και βγήκε έξω στη ζέστη του μεσημεριού.

Πήγε στην τράπεζα Μπάρκλεϊς και σήκωσε τριακόσια δολάρια σε μετρητά, κατέβηκε στην αγορά κι αγόρασε ένα μάτσο καρότα, έξι μάνγκο κι ενάμισι λίτρο μεταλλικό νερό. Η νάιλον τσάντα της βάρυνε αισθητά κι όταν ξαναγύρισε κάτω στο λιμάνι πεινούσε και διψούσε. Σκέφτηκε πρώτα να πάει στο «Νάτμεγκ», αλλά η είσοδος του εστιατορίου ήταν πήχτρα στους πελάτες. Συνέχισε προς το πιο ήσυχο «Τέρτλμπακ», στην άκρη του λιμανιού. Κάθισε στη βεράντα του και παράγγειλε ένα πιάτο καλαμαράκια με τηγανητές πατάτες κι ένα μπουκάλι Καρίμπ, την ντόπια μπίρα. Μάζεψε μια παρατημένη τοπική εφημερίδα, την *Γκρενάντιαν Βόις*, και την κοίταξε για δυο λεπτά. Το μόνο ενδιαφέρον άρθρο ήταν μια δραματική προειδοποίηση για την πιθανή άφιξη της «Ματίλντας». Το κείμενο υπενθύμιζε την καταστροφή που είχε προκαλέσει ο τελευταίος μεγάλος τυφώνας που είχε περάσει από τη χώρα

και συνοδευόταν από τη φωτογραφία ενός ισοπεδωμένου σπιτιού.

Δίπλωσε την εφημερίδα, ήπια μια γουλιά κατευθείαν από το μπουκάλι της Καρίμπ κι ύστερα είδε τον άντρα του δωματίου 32 να βγαίνει από το μπαρ στη βεράντα. Στο ένα του χέρι κρατούσε τον καφετί χαρτοφύλακά του, ενώ στο άλλο ένα μεγάλο ποτήρι κόκα-κόλα. Της έριξε μια φευγαλέα ματιά αλλά δεν την αναγνώρισε. Κάθισε στην απέναντι πλευρά της βεράντας και κάρφωσε το βλέμμα του στη θάλασσα.

Η Λίσιμπετ Σαλάντερ τον παρατηρούσε όπως καθόταν με το προφίλ του προς τη μεριά της. Έδειχνε απών και έμεινε ακίνητος για επτά λεπτά, ώσπου ξαφνικά σήκωσε το ποτήρι του και κατέβασε τρεις μεγάλες γουλιές. Άφησε το ποτήρι και προσηλώθηκε ξανά στη θάλασσα. Ύστερα από λίγο, η Λίσιμπετ άνοιξε την τσάντα της κι έβγαλε το *Οι διαστάσεις στα μαθηματικά*.

Σε όλη της τη ζωή η Λίσιμπετ διασκέδαζε με τα αινίγματα και τα παζλ. Στα εννιά της χρόνια η μητέρα της της έδωσε έναν κύβο του Ρούμπικ. Πέρασε σαράντα λεπτά απογοήτευσης δοκιμάζοντας τη λογική της, ώσπου στο τέλος κατάλαβε πώς λειτουργούσε. Από κει και πέρα δεν είχε κανένα πρόβλημα να τον στρέφει με τον σωστό τρόπο. Ποτέ δεν είχε απαντήσει λανθασμένα στα τεστ λογικής των εφημερίδων. Πέντε παράξενα σχηματισμένες φιγούρες, και ποια θα ήταν η έκτη της σειράς. Η απάντηση ήταν για κείνη πάντα προφανής.

Στο δημοτικό έμαθε πρόσθεση και αφαίρεση. Φυσική προέκταση τους ήταν ο πολλαπλασιασμός, η διαίρεση και η γεωμετρία. Προσθέτοντας έβρισκε το ποσό του λογαριασμού στα εστιατόρια, υπολόγιζε τιμολόγια και την τροχιά ενός βλήματος του πυροβολικού που εκτοξευόταν με ορισμένη ταχύτητα και σε ορισμένη γωνία. Ήταν αυτονόητα πράγματα. Προτού διαβάσει το άρθρο του *Πόπιουλαρ Σάιενς* δεν είχε ποτέ σαγηνευτεί από τα μαθηματικά – δεν είχε καν σκεφτεί πως και η προπαίδεια ήταν μαθηματικά. Είχε μάθει απέξω την προπαίδεια μέσα σ' ένα και μόνο απόγευμα στο σχολείο και δεν καταλάβαινε για ποιο λόγο ο δάσκα-

λος μιλούσε συνεχώς για την προπαίδεια μια ολόκληρη χρονιά.

Ξαφνικά, είχε αντιληφθεί την αμείλικτη λογική που υπήρχε πίσω από τους συλλογισμούς και τους τύπους που παρουσιάζονταν κι αυτό την οδήγησε στα ράφια των μαθηματικών βιβλίων των πανεπιστημιακών βιβλιοπωλείων. Αλλά μόνο όταν άνοιξε το *Οι διαστάσεις στα μαθηματικά* άνοιξε κι ένας νέος κόσμος προστά της. Τα μαθηματικά ήταν ουσιαστικά ένα λογικό παζλ με αναρίθμητες παραλλαγές-αινίγματα που λύνονταν. Το κόλπο δεν ήταν να κάνεις υπολογισμούς μέτρησης. Πέντε φορές το πέντε κάνει πάντα είκοσι πέντε. Το κόλπο ήταν να καταλαβαίνεις τη σύνθεση των διαφόρων κανόνων που καθιστούσαν πιθανή τη λύση ενός οποιουδήποτε μαθηματικού προβλήματος.

Το *Οι διαστάσεις στα μαθηματικά* δεν ήταν αποκλειστικά ένα βιβλίο εκμάθησης μαθηματικών, αλλά ένα τούβλο χιλίων διακοσίων σελίδων της ιστορίας των μαθηματικών, ξεκινώντας από τους αρχαίους Έλληνες και φτάνοντας στις σημερινές προσπάθειες κατανόησης της σφαιρικής αστρονομίας. Θεωρούνταν κάτι σαν Βίβλος, της ίδιας κλάσης με την *Αριθμητική* του Διόφαντου, που όχι μόνο τότε, αλλά και σήμερα σημαίνει πολλά για τους σοβαρούς μαθηματικούς. Όταν άνοιξε για πρώτη φορά το *Οι διαστάσεις στα μαθηματικά*, στο αίθριο του ξενοδοχείου της παραλίας Γκραν Ανς, βυθίστηκε ξαφνικά στον μαγικό κόσμο των αριθμών. Ο συγγραφέας δεν είχε μόνο διδακτικές ικανότητες – κατάφερε να διασκεδάσει τον αναγνώστη με ανέκδοτα και να τον αιφνιδιάζει με τα προβλήματα που έθετε. Μπόρεσε να δει την εξέλιξη των μαθηματικών, από τον Αρχιμήδη μέχρι το Εργαστήριο Αεριοπροώθησης στην Καλιφόρνια. Κατάλαβε τις μεθόδους λύσης των προβλημάτων. Η κατανόηση του θεωρήματος του Πυθαγόρα ($x^2+y^2=z^2$), που είχε διατυπωθεί περίπου το 500 π.Χ., ήταν αληθινή εμπειρία για τη Λίσμπετ. Κατάλαβε ξαφνικά ότι είχε ήδη απομνημονεύσει στο γυμνάσιο, με τα ελάχιστα μαθήματα που είχε παρακολουθήσει. «Σ' ένα ορθογώνιο τρίγωνο, το τετράγωνο της υποτεινουσας είναι ίσο με το άθροισμα των τετραγώνων των κάθετων πλευρών». Την είχε γοητεύσει η ανακάλυψη του Ευκλείδη το 300 π.Χ.: «Ένας άρτιος αριθμός είναι το πολλαπλάσιο δύο αριθμών, όπου ο ένας είναι το 2

υψωμένο σε δύναμη και ο άλλος παράγεται από τη διαφορά μεταξύ του 2 υψωμένου στην αμέσως επόμενη δύναμη και του αριθμού 1». Ήταν ένα ραφινάρισμα του Πυθαγόρειου θεωρήματος. Η Λίσιμπετ αντιλήφθηκε πως οι συνδυασμοί ήταν αναρίθμητοι.

$$\begin{aligned}6 &= 2^1 \times (2^2 - 1) \\28 &= 2^2 \times (2^3 - 1) \\496 &= 2^4 \times (2^5 - 1) \\8128 &= 2^6 \times (2^7 - 1)\end{aligned}$$

Μπορούσε να συνεχιστεί στον αιώνα τον άπαντα χωρίς να βρεθεί κανένας αριθμός που να ξεφεύγει απ' τον κανόνα. Ήταν μια λογική που μιλούσε στην αίσθηση για το απόλυτο που είχε η Λίσιμπετ Σαλάντερ. Μελέτησε με ικανοποίηση τον Αρχιμήδη, τον Νεύτωνα, τον Μάρτιν Γκάρντνερ κι άλλη μια ντουζίνα κλασικούς μαθηματικούς.

Ύστερα έφτασε στο κεφάλαιο για τον Πιέρ ντε Φερμά, που ο μαθηματικός του γρίφος, το θεώρημα του Φερμά, την έκανε να σαστίζει για επτά βδομάδες. Μικρό χρονικό διάστημα, αν σκεφτεί κανείς πως ο Φερμά τρέλαινε τους μαθηματικούς επί τετρακόσια χρόνια, ώσπου ένας Άγγλος, ο Άντριου Γουάιλς, κατάφερε να λύσει το γρίφο το 1993.

Το θεώρημα του Φερμά ήταν φαινομενικά απλό.

Ο Πιέρ ντε Φερμά γεννήθηκε το 1601 στο Μπομόν ντε Λομάν, στη νοτιοδυτική Γαλλία. Το εξοργιστικό ήταν πως δεν ήταν καν μαθηματικός, ήταν κρατικός λειτουργός και ασχολούνταν με τα μαθηματικά στον ελεύθερό του χρόνο. Ήταν το ιδιόρρυθμο χόμπι του. Παρ' όλα αυτά θεωρείται από τους πιο προικισμένους αυτοδίδακτους μαθηματικούς που υπήρξαν ποτέ. Όπως και η Λίσιμπετ Σαλάντερ, έτσι κι αυτός διασκεδάζε λύνοντας παζλ και γρίφους. Του άρεσε ιδιαίτερα να κοροϊδεύει τους άλλους μαθηματικούς, δημιουργώντας προβλήματα και αποφεύγοντας να συμπεριλάβει και τη λύση τους. Ο φιλόσοφος Ρενέ Ντεκάρτ φόρτωνε τον Φερμά με διάφορα υποτιμητικά επίθετα, ενώ ο Άγγλος συνάδελφός του Τζον Γουόιλς τον έλεγε «ο ξεγροαμμένος Γάλλος».

Τη δεκαετία του 1630, εκδόθηκε σε γαλλική μετάφραση το βιβλίο του Διόφαντου *Αριθμητική*, που περιείχε μια πλήρη συλλογή των θεωριών που είχαν διατυπώσει ο Πυθαγόρας, ο Ευκλείδης και άλλοι αρχαίοι μαθηματικοί. Όταν ο Φερμά μελέτησε το θεώρημα του Πυθαγόρα, δημιούργησε, δίνοντας ένα ρεσιτάλ ιδιοφυούς συλλογισμού, το αθάνατο πρόβλημά του. Διατύπωσε μια παραλλαγή του θεωρήματος του Πυθαγόρα. Αντί για το $(x^2+y^2=z^2)$, δημιούργησε το $(x^3+y^3=z^3)$, μετατρέποντας το τετράγωνο σε κύβο.

Το ζήτημα ήταν πως από τη λύση της νέας εξίσωσης δε φαινόταν να προκύπτουν ακέραιοι αριθμοί. Ο Φερμά κάνοντας μια μικρή αλλαγή είχε μετατρέψει έναν μαθηματικό τύπο που επιδεχόταν ανεξάντλητο αριθμό λύσεων, σε τύπο του αδιέξοδου και της ανύπαρκτης λύσης. Ακριβώς αυτό ήταν το θεώρημα – ο Φερμά ισχυριζόταν πως στο άπειρο σύμπαν των αριθμών δεν υπήρχε ακέραιος αριθμός ο οποίος υψωμένος στον κύβο να εκφράζεται ως το άθροισμα δύο υψωμένων στον κύβο αριθμών και πως αυτό ίσχυε για όλους τους αριθμούς που υψώνονταν σε δύναμη μεγαλύτερη του 2.

Οι άλλοι μαθηματικοί συμφώνησαν γρήγορα μαζί του επιβεβαιώνοντας αυτή την άποψη. Κάνοντας δοκιμές και καταλήγοντας σε λανθασμένες λύσεις, διαπίστωσαν πως δεν μπορούσαν να βρουν έναν αριθμό που να αντικρούει τον ισχυρισμό του Φερμά. Ακόμα κι αν έκαναν υπολογισμούς ως το τέλος των καιρών δε θα κατάφεραν να δοκιμάσουν όλους τους αριθμούς –που έτσι κι αλλιώς εκτείνονταν στο άπειρο– κι επομένως δεν ήταν απολύτως σίγουροι για το αν ο επόμενος ή ο μεθεπόμενος αριθμός θα κατέρριπτε το θεώρημα του Φερμά. Στο χώρο των μαθηματικών είναι αναγκαίο να αποδεικνύεται ένας ισχυρισμός με μαθηματικό τρόπο και να εκφράζεται με έναν επιστημονικά σωστό τύπο. Ο μαθηματικός πρέπει να είναι σε θέση να πει από καθέδρας: «Και είναι έτσι, διότι...»

Ο Φερμά, πιστός στις συνήθειές του, έγραψε στα παλιά του τα παπούτσια τους συναδέλφους του. Ο ιδιοφυής αυτός άνθρωπος προχειρόγραψε στο περιθώριο του δικού του αντίτυπου της *Αριθμητικής* τη διατύπωση του προβλήματος, προσθέτοντας δύο σειρές: «*Cuius rei demonstrationem mirabilem sane detexi hanc marginis exiquitas non caperet*». Ήταν η αθάνατη στην ιστορία των

μαθηματικών ρήση του: «Έχω στ' αλήθεια μια θαυμάσια απόδειξη του ισχυρισμού μου, αλλά το περιθώριο είναι πολύ στενό για να τη χωρέσει».

Αν η πρόθεσή του ήταν να συνεχίσει να εξοργίζει τους συναδέλφους του, τότε τα κατάφερε μια χαρά. Από το 1637, σχεδόν κάθε μαθηματικός που σεβόταν τον εαυτό του αφιέρωνε χρόνο –και μερικές φορές εξαιρετικά πολύ χρόνο– για να αποδείξει το θεώρημα του Φερμά. Ολόκληρες γενιές στοχαστών απέτυχαν, ώσπου το 1993 ήρθε η λύτρωση με την απόδειξη του Άντριου Γουάιλς. Ο Γουάιλς συλλογιζόταν το μυστήριο επί είκοσι πέντε χρόνια, εκ των οποίων τα τελευταία δέκα ήταν σχεδόν πλήρους απασχόλησης.

Η Λίσιμπετ Σαλάντερ ήταν εντελώς σαστισμένη.

Ουσιαστικά, αδιαφορούσε για την απάντηση. Το θέμα ήταν ο τρόπος λύσης του προβλήματος. Όταν κάποιος τής έβαζε ένα αίνιγμα, το έλυne. Πριν καταλάβει τις βασικές αρχές των μαθηματικών συλλογισμών, της έπαιρνε πολύ χρόνο η λύση του μυστηρίου των αριθμών, πάντα όμως έβρισκε τη σωστή απάντηση κι ύστερα κοιτούσε στις λύσεις.

Όταν διάβασε το θεώρημα του Φερμά, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι άρχισε να γράφει αριθμούς. Απέτυχε, όμως, να το αποδείξει.

Αρνιόταν να κοιτάξει στις λύσεις του αντίστοιχου κεφαλαίου όπου παρουσιαζόταν η λύση που είχε διατυπώσει ο Άντριου Γουάιλς. Ολοκλήρωσε όμως τη μελέτη του *Οι διαστάσεις στα μαθηματικά*, διαπιστώνοντας πως δεν είχε δυσκολευτεί ιδιαίτερα με τα υπόλοιπα προβλήματα που περιγράφονταν στο βιβλίο. Ύστερα, μέρα έμπαινε-μέρα έβγαινε, ξαναγυρνούσε με ολοένα και αυξανόμενο εκνευρισμό στο μυστήριο του Φερμά κι έσπαγε το κεφάλι της να βρει τη «θαυμάσια απόδειξη» του. Έπεφτε από αδιέξοδο σε αδιέξοδο.

Σήκωσε τη ματιά της όταν αντιλήφθηκε ξαφνικά πως ο άντρας του δωματίου 32 σηκωνόταν και κατευθυνόταν προς την έξοδο. Κοίταξε το ρολόι της και είδε πως ο άνθρωπος είχε μείνει ακίνητος επί δύο ώρες και δέκα λεπτά.

Η Έλα Καρμάρκελ άφησε το ποτήρι στον πάγκο του μπαρ μπροστά στη Λίσμπετ, αντιλαμβανόμενη πως η πελάτισσά της δεν άντεχε τα ροζ ποτά με τις γελοιές ομπρελίτσες. Η Λίσμπετ Σαλάντερ παράγγελνε πάντα το ίδιο ποτό – ρούμι με κόκα-κόλα. Εκτός από μια και μοναδική βραδιά που η Σαλάντερ βρισκόταν σε περίεργη διάθεση και είχε μεθύσει τόσο που η Έλα αναγκάστηκε να τη σηκώσει και να την πάει στο δωμάτιό της, έπινε μόνο καφέ με γάλα, ένα ποτό ή την εγχώρια μπίρα. Καθόταν πάντα απόμερα, στη δεξιά άκρη του πάγκου, κι άνοιγε ένα βιβλίο με αλλόκοτους μαθηματικούς τύπους. Η Έλα Καρμάρκελ ήταν της γνώμης πως για κοπέλα της ηλικίας της η Λίσμπετ διάλεγε παράξενα αναγνώσματα.

Διαπίστωσε επίσης πως η Λίσμπετ Σαλάντερ δεν ενδιαφερόταν να καμακωθεί. Οι ελάχιστοι άντρες που είχαν κάνει κάποιες κρούσεις είχαν αποπεμφθεί με φιλικό τρόπο, εκτός από μια φορά όπου ο τρόπος δεν υπήρξε ιδιαίτερα φιλικός. Ο Κρις Μακ Άλεν, που πήρε τόσο απότομα πόδι, ήταν ένας ανεπρόκοπος ντόπιος, που χρειαζόταν ένα χέρι ξύλο. Κι έτσι η Έλα δεν αναστατώθηκε και πολύ όταν ο Μακ Άλεν σκόνταψε μ' έναν περίεργο τρόπο κι έπεσε στην πισίνα αφού για μια ολόκληρη βραδιά είχε γίνει τσιμπούρι στη Λίσμπετ Σαλάντερ. Ένα από τα προτερήματα του Μακ Άλεν ήταν η έλλειψη μνησικακίας. Επέστρεψε την επόμενη βραδιά, ξεμέθυστος, και πρόσφερε μπίρα στη Σαλάντερ, η οποία δέχτηκε το κέρασμα μετά από ελαφρύ δισταγμό. Από τότε χαιρετιούνταν ευγενικά όποτε συναντιόνταν τυχαία στο μπαρ.

«Όλα εντάξει;» τη ρώτησε η Έλα.

Η Λίσμπετ Σαλάντερ συγκατένευσε και πήρε το ποτήρι.

«Κανένα νέο από τη “Ματίλντα”;» ρώτησε.

«Εξακολουθεί να έρχεται προς τη μεριά μας. Το Σαββατοκύριακο μπορεί να έχουμε πραγματικά άσχημο καιρό».

«Πότε θα ξέρουμε;»

«Πάντως όχι προτού περάσει και τραβήξει το δρόμο της. Μπορεί να κατευθύνεται προς τη Γρενάδα και μόλις φτάσει ν' αποφασίσει να στρίψει βόρεια».

«Έχετε συχνά τυφώνες;»

«Πάνε κι έρχονται. Συχνά περνάνε από δίπλα μας – αλλιώς το

νησί δε θα είχε μείνει στη θέση του. Αλλά δε χρειάζεται να ανησυχείς».

«Δεν ανησυχώ».

Άκουσαν ξαφνικά ένα κάπως δυνατό γέλιο και στράφηκαν προς την κυρία του δωματίου 32, που διασκέδαζε με κάτι που της έλεγε ο σύζυγός της.

«Ποιοι είναι αυτοί;»

«Για τον δόκτορα Φορμπς, λες; Είναι Αμερικανοί από το Όστιν του Τέξας».

Η Έλα Καρμάρικελ πρόφερε τη λέξη «Αμερικανοί» με κάποια αποστροφή.

«Το ξέρω πως είναι Αμερικανοί. Τι κάνουν εδώ; Ο άντρας είναι γιατρός;»

«Όχι, δεν είναι γιατρός. Είναι εδώ για το ίδρυμα “Σάντα Μαρία”».

«Τι είναι αυτό;»

«Χρηματοδοτεί την εκπαίδευση ταλαντούχων παιδιών. Είναι καλός άντρας. Διαπραγματεύεται με το Υπουργείο Υγείας για να χτίσει ένα καινούργιο γυμνάσιο στο Σεντ Τζορτζ».

«Είναι ένας καλός άντρας που χτυπάει τη γυναίκα του», είπε η Λίσμπετ Σαλάντερ.

Η Έλα Καρμάρικελ σώπασε και κοίταξε έντονα τη Λίσμπετ. Ύστερα πήγε στην άλλη άκρη του μπαρ για να σερβίρει Καρμάρικ σε ντόπιους πελάτες.

Η Λίσμπετ κάθισε για δέκα λεπτά στο μπαρ με τη μούρη χωμένη στο *Οι διαστάσεις στα μαθηματικά*. Πριν μπει στην εφηβεία είχε ήδη αντιληφθεί πως διέθετε φωτογραφική μνήμη και πως γι' αυτόν το λόγο διέφερε αποφασιστικά από τους συμμαθητές της. Δεν είχε ποτέ αποκαλύψει την ιδιαιτερότητά της – το είχε πει μόνο στον Μίκαελ Μπλούμκβιστ σε μια στιγμή αδυναμίας. Είχε μάθει ήδη απέξω κι ανακατωτά τα κείμενα του βιβλίου και το κουβαλούσε πλέον σαν να ήταν το φυλαχτό της, για να διατηρεί μια επαφή με τον Φερμά.

Αλλά εκείνη τη βραδιά ήταν ανίκανη να εστιάσει τη σκέψη της στον Φερμά και στο θεώρημά του. Της ερχόταν στο νου η εικόνα

του δόκτορα Φορμπς, η ακινησία του και η προσήλωση του βλέμματός του στη θάλασσα του Καρνάζ.

Δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί ξαφνικά αισθανόταν πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Στο τέλος έκλεισε το βιβλίο, γύρισε στο δωμάτιό της κι άνοιξε τον υπολογιστή της. Δε γινόταν λόγος να σερφάρει στο διαδίκτυο. Το ξενοδοχείο δεν είχε ευρυζωνική σύνδεση, αλλά η Λίσμπετ είχε ένα ενσωματωμένο μόντεμ που μπορούσε να το συνδέσει με το κινητό της τηλέφωνο, με τη βοήθεια του οποίου λάμβανε κι έστελνε ηλεκτρονικά μηνύματα. Έγραψε στα γρήγορα ένα ηλεκτρονικό μήνυμα στον `plague_xyz_666@hotmail.com`:

«Δεν έχω ευρυζωνική. Χρειάζομαι πληροφορίες για κάποιον δόκτορα Φορμπς του ιδρύματος "Σάντα Μαρία" και για τη γυναίκα του, κατοίκους Όστιν, Τέξας. Δίνω πεντακόσια δολάρια σε όποιον ερευνήσει το θέμα. "Σφήγκα"».

Επισύναψε το επίσημο κλειδί του κρυπτογραφικού της συστήματος PGP, κρυπτογράφησε το γράμμα με το κλειδί του PGP του «Πανούκλα» και πάτησε το πλήκτρο για να το στείλει. Ύστερα κοίταξε το ρολόι της και είδε πως ήταν λίγο μετά τις οχτώμισι το βράδυ.

Έκλεισε τον υπολογιστή της, κλείδωσε το δωμάτιο και περπάτησε τετρακόσια μέτρα στην παραλία. Διέσχισε το δρόμο που πήγαινε στο Σεντ Τζορτζ και χτύπησε την πόρτα μιας καλύβας πίσω από το «Κόκονατ». Ο Τζορτζ Μπλαντ ήταν στα δεκάξι του και σπούδαζε. Σκεφτόταν να γίνει γιατρός, δικηγόρος ή αστροναύτης κι ήταν σχεδόν το ίδιο αδύνατος και στο ίδιο ύψος με τη Λίσμπετ Σαλάντερ.

Τον είχε γνωρίσει στην παραλία την πρώτη της βδομάδα στη Γρενάδα, την επομένη της εγκατάστασής της στην Γκραν Ανς. Είχε περπατήσει στην ακρογιαλιά και είχε καθίσει στη σκιά των φοινικόδεντρων κοιτώντας τα παιδιά που έπαιζαν ποδόσφαιρο κοντά στο νερό. Είχε ανοίξει το *Οι διαστάσεις στα μαθηματικά* και καθώς βρισκόταν βυθισμένη στο διάβασμα, έφτασε το αγόρι και κάθισε λίγα μέτρα μπροστά της, χωρίς να αντιληφθεί την πα-

ρουσία της. Τον παρατηρούσε σιωπηλή. Ένα μαύρο, αδύνατο αγόρι με σανδάλια, μαύρο παντελόνι και λευκό πουκάμισο.

Όπως και η Λίσμπετ, είχε ανοίξει κι αυτός ένα βιβλίο και το διάβαζε αφοσιωμένος. Όπως και η Λίσμπετ, μελετούσε κι αυτός ένα βιβλίο μαθηματικών, το *Βασικές γνώσεις 4*. Διάβαζε με αυτοσυγκέντρωση κι έκανε υπολογισμούς με ένα κομπιούτερ. Όταν ύστερα από πέντε λεπτά η Λίσμπετ ξερόβηξε, εκείνος αντιλήφθηκε την παρουσία της και πετάχτηκε σχεδόν πανικόβλητος. Της ζήτησε συγγνώμη για την ενόχληση και ήταν έτοιμος να φύγει όταν εκείνη τον ρώτησε αν οι μαθηματικοί τύποι που διάβαζε ήταν περίπλοκοι.

Άλγεβρα. Μέσα σε δυο λεπτά τού είχε δείξει ένα βασικό λάθος στους υπολογισμούς του. Μέσα σε μισή ώρα τού είχε λύσει τα προβλήματα που του είχαν βάλει στο σχολείο. Μέσα σε μία ώρα είχαν διαβάσει μαζί όλο το επόμενο κεφάλαιο και η Λίσμπετ του είχε εξηγήσει τις δυσκολίες των υπολογισμών. Την έβλεπε πια με μεγάλο σεβασμό. Μετά από δύο ώρες τής είχε πει πως η μητέρα του έμενε στο Τορόντο του Καναδά, πως ο πατέρας του έμενε στην Γκρένβιλ, στην άλλη πλευρά του νησιού και πως ο ίδιος έμενε σε μια καλύβα λίγο πιο πέρα στην παραλία. Είχε τρεις αδερφές μεγαλύτερες απ' αυτόν.

Η Λίσμπετ Σαλάντερ βρήκε τη συντροφιά του εξαιρετικά χαλαρωτική. Ήταν μια ασυνήθιστη κατάσταση. Πολύ σπάνια έπιανε κουβέντα με άλλους ανθρώπους μόνο και μόνο για να μιλήσει. Δεν ήταν ζήτημα ντροπής. Για τη Λίσμπετ η κουβέντα είχε μια πρακτική λειτουργία – πώς θα βρω το φαρμακείο; Πόσο κοστίζει το δωμάτιο του ξενοδοχείου; Όταν δούλευε ως ερευνήτρια για τον Ντράγκαν Αρμάνσκι στη «Μίλτον Σεκιούριτι», δεν είχε πρόβλημα με τις μακρόχρονες συνομιλίες προκειμένου να βρίσκει στοιχεία. Απεχθανόταν, όμως, τις κουβέντες γύρω από προσωπικά ζητήματα που πάντα οδηγούσαν στο ξεψάχνισμα της προσωπικής της ζωής. *Πόσων χρόνων είσαι; – Μάντεψε. Σου αρέσει η Μπρίτνι Σπιάρας; – Ποια είναι αυτή; Σου αρέσουν οι ζωγραφιές του Καρλ Λάρσον; – Δεν το έχω σκεφτεί ποτέ. Είσαι λεσβία; – Δε σε αφορά.*

Ο Τζορτζ Μπλαντ ήταν ανεπιτήδευτος και γεμάτος αυτοπεποί-

θηση, ενώ συγχρόνως ήταν ευγενικός και προσπαθούσε να κουβεντιάζει έξυπνα χωρίς να την ανταγωνίζεται και χωρίς να σκαλίζει την προσωπική της ζωή. Φαινόταν μοναχικός όπως κι εκείνη. Το παράξενο ήταν πως έδειχνε να αποδέχεται το γεγονός ότι μια θεά των μαθηματικών είχε κατέβει στην παραλία Γκραν Ανς και τον ευχαριστούσε που ήθελε να του κάνει συντροφιά. Μετά από πολλές ώρες στην ακρογιαλιά κι όταν ο ήλιος πλησίαζε στον ορίζοντα, διέκοψαν την κουβέντα τους. Προχώρησαν μαζί προς το ξενοδοχείο της και της έδειξε την καλύβα που του χρησίμευε ως μαθητική κατοικία. Τη ρώτησε όλος αμηχανία αν μπορούσε να την κεράσει τσάι. Η Λίσμπετ δέχτηκε κι αυτό τον εξέπληξε.

Το σπίτι του ήταν απέριπτο. Μια καλύβα που χωρούσε ένα ταιλωμένο τραπέζι, δυο καρέκλες, κρεβάτι κι ένα ντουλάπι για ρούχα. Το μοναδικό φως ήταν ένα μικρό λαμπάτσο γραφείου με ένα καλώδιο που το συνέδεε με το «Κόκονατ». Η κουζίνα του αποτελούνταν από σκευή κάμπινγκ. Για δείπνο της πρόσφερε ρύζι με λαχανικά, που το σέρβιρε σε πλαστικά πιάτα. Της πρότεινε θαρραλέα να καπνίσει την ντόπια απαγορευμένη ουσία και η Λίσμπετ δέχτηκε.

Η Λίσμπετ δε δυσκολεύτηκε να αντιληφθεί πως εκείνος φερόταν παράξενα εξαιτίας της παρουσίας της κι ότι δεν ήξερε πώς να τη χειριστεί. Τελικά αποφάσισε ενστικτωδώς να αφήσει σ' εκείνον την πρωτοβουλία και να προσπαθήσει την ξελογιάσει. Ήταν μια βασανιστικά αργή διαδικασία· ο Μπλαντ αντιλαμβανόταν αναμφίβολα τα σημάδια που του έδειχνε αλλά δεν ήξερε πώς να προχωρήσει. Την περιτριγύριζε σαν πεινασμένος γάτος που ορέγεται ένα καυτό πιάτο, ώσπου η Λίσμπετ έχασε την υπομονή της, τον έριξε αποφασιστικά στο κρεβάτι και του έβγαλε τα ρούχα.

Από τη μέρα της εγγείρησης στη Γένοβα, ήταν η πρώτη φορά που έδειχνε σε κάποιον το γυμνό της κορμί. Είχε φύγει από την κλινική με μια ελαφριά αίσθηση πανικού. Της είχε πάρει ώρα πολλή για να συνειδητοποιήσει πως κανένας δεν πρόσεχε τις αλλαγές πάνω της, κανένας δεν την κάρφωνε με το βλέμμα. Η Λίσμπετ Σαλάντερ συνήθως δε νοιαζόταν για το τι σκέφτονταν οι άλλοι για κείνη και ξαφνικά βρέθηκε να αναρωτιέται για ποιο λόγο ένιωθε τέτοια αβεβαιότητα.

Ο Τζορτζ Μπλαντ ήταν το κατάλληλο ντεμπούτο για το νέο της εγώ. Όταν εκείνος, μετά από παρότρυνση, κατάφερε επιτέλους να της ξεκουμπώσει το σουτιέν, έσβησε αμέσως τη λάμπα δίπλα στο κρεβάτι κι άρχισε να ξεντύνεται. Η Λίσμπητ αντιλήφθηκε την ντροπαλοσύνη του και ξανάναψε τη λάμπα. Παρατήρησε προσεκτικά τις αντιδράσεις του καθώς άρχισε αδέξια να την αγγίζει. Πολύ αργότερα το βράδυ, η Λίσμπητ είχε χαλαρώσει διαπιστώνοντας πια πως ο Μπλαντ έβλεπε το στήθος της ως τελειώς φυσιολογικό. Βέβαια, από την άλλη, δεν έδειχνε να έχει και καμιά φοβερή εμπειρία στα ερωτικά θέματα, οπότε με τι να το συγκρίνει; Τις επτά βδομάδες που έμεινε στη Γρενάδα, ο Τζορτζ Μπλαντ ήταν ένα σταθερό σημείο αναφοράς για κείνη. Δεν έκαναν παρέα τις πρωινές ώρες. Περνούσαν μαζί τα απογεύματα στην ακρογιαλιά, πριν από τη δύση του ήλιου, και τα βράδια βρίσκονταν μόνοι τους στην καλύβα του.

Η Λίσμπητ αντιλαμβάνοταν πως όταν βάδιζαν μαζί έμοιαζαν με έφηβους. «Sweet sixteen»*.

Ο Μπλαντ πιθανόν να σκεφτόταν πως η ζωή είχε γίνει πιο ενδιαφέρουσα. Είχε συναντήσει μια γυναίκα που του δίδασκε μαθηματικά και την τέχνη του έρωτα.

Της άνοιγε την πόρτα και της χαμογελούσε ενθουσιασμένος.
«Θέλεις συντροφιά;» τον ρωτούσε εκείνη.

Η Λίσμπητ Σαλάντερ άφησε τον Τζορτζ Μπλαντ λίγο μετά τις δύο το πρωί. Ένιωθε μια ζεστασιά στο κορμί της και βάδισε κατά μήκος της ακρογιαλιάς αντί να πάρει το δρόμο προς το ξενοδοχείο «Κιζ». Προχωρούσε μόνη μέσα στη σκοτεινιά, γνωρίζοντας πως ο Τζορτζ Μπλαντ την ακολουθούσε γύρω στα εκατό μέτρα πιο πίσω.

Πάντα την ακολουθούσε. Η Λίσμπητ δεν είχε κοιμηθεί ποτέ στο σπίτι του κι ο Μπλαντ διαμαρτυρόταν έντονα λέγοντας πως ήταν γυναίκα, μόνη της, πως θα περπατούσε νυχτιάτικα προς το ξενοδοχείο κι επέμενε ότι ήταν καθήκον του να την ακολουθεί μέ-

* Αναφορά στο τραγούδι του Ίγκι Ποπ. (Σ.τ.Μ.)

χοι να φτάσει εκεί. Κι ακόμα περισσότερο απ' τη στιγμή που πολλές φορές η ώρα ήταν προχωρημένη. Η Λίσμπετ Σαλάντερ τον άκουγε συνήθως αδιαμαρτύρητα κι ύστερα έκοβε την κουβέντα μ' ένα απλό όχι. «Πηγαίνω όπου θέλω κι όποτε θέλω. Έληξε η συζήτηση. Όχι, δε θέλω συνοδό». Την πρώτη φορά που αντιλήφθηκε πως την ακολουθούσε, αγρίεψε. Αλλά τώρα πια πίστευε πως το ένστικτό του να την προστατεύει είχε μια κάποια γοητεία κι έτσι προσποιούνταν πως δεν ήξερε ότι περπατούσε πίσω της και πως θα γυρνούσε προς την καλύβα του όταν πια θα την έβλεπε να περνάει την εξώπορτα του ξενοδοχείου.

Αναρωτιόταν τι θα έκανε ο Μπλαντ αν κάποιος τής ορμούσε ξαφνικά.

Η ίδια θα χρησιμοποιούσε το σφυρί που είχε αγοράσει σ' ένα κατάστημα σιδηρικών και το φύλαγε στην εξωτερική θήκη της τσάντας της. Η Λίσμπετ Σαλάντερ πίστευε πως μ' ένα ωραίο σφυρί θα μπορούσε να αντιμετωπίσει σχεδόν οποιαδήποτε απειλή.

Το φεγγάρι ήταν γεμάτο κι ο ουρανός ξάστερος. Η Λίσμπετ σήκωσε τα μάτια της κι αναγνώρισε τον Ρέγκουλους στον αστερισμό του Λέοντα, κοντά στον ορίζοντα. Είχε σχεδόν φτάσει στο ξενοδοχείο όταν ξαφνικά κοντοστάθηκε βλέποντας μιαν ανθρώπινη σιλουέτα πιο πέρα στην ακρογιαλιά, πολύ κοντά στο νερό, κάτω από το ξενοδοχείο. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε άνθρωπο στην ακρογιαλιά μετά τη δύση του ήλιου. Παρόλο που η απόσταση που τη χώριζε από τη σιλουέτα εκείνη ήταν γύρω στα εκατό μέτρα, στο φως του φεγγαριού δε δυσκολεύτηκε να αναγνωρίσει τον άντρα.

Ήταν ο αξιосέβαστος δόκτορας Φορμπς του δωματίου 32.

Έκανε στην άκρη ταχύνοντας το βήμα της και στάθηκε ακίνητη κάπου κοντά στα δέντρα. Όταν έστρεψε το κεφάλι της είδε πως ούτε ο Τζορτζ Μπλαντ φαινόταν πουθενά. Η σιλουέτα στην ακρογιαλιά βημάτιζε αργά πέρα-δώθε. Κάπνιζε. Πότε πότε κοντοστεκόταν κι έσκυβε σαν να παρατηρούσε την άμμο. Αυτή η παντομίμα συνεχίστηκε για είκοσι λεπτά κι ύστερα ξαφνικά κατευθύνθηκε με βιασύνη προς την είσοδο που διέθετε το ξενοδοχείο από τη μεριά της παραλίας και δεν ξαναφάνηκε.

Η Λίσμπετ περιέμενε κάνα λεπτό και μετά προχώρησε προς τα

εκεί που είχε δει τον δόκτορα Φορμπς να αργοβαδίζει. Περπάτησε αργά αργά διαγράφοντας ένα ημικύκλιο γύρω από το μέρος και παρατηρώντας το έδαφος. Είδε μόνο άμμο, λίγες πέτρες κι ένα κοχύλι. Ύστερα από δύο λεπτά παράτησε την έρευνά της κι ανέβηκε στο ξενοδοχείο.

Βγήκε στο μπαλκόνι της, έσκυψε πάνω από τα κάγκελα κι έριξε μια ματιά στο μπαλκόνι των γειτόνων. Όλα ήταν ήσυχα και γαλήνια. Προφανώς είχε τελειώσει ο καβγάς της βραδιάς. Ύστερα από λίγο πήρε την τσάντα της, έβγαλε τσιγαρόχαρτο κι έστριψε ένα τσιγαριλίκι με την ουσία που είχε εφοδιαστεί από τον Τζορτζ Μπλαντ. Κάθισε σε μια καρέκλα στο μπαλκόνι κι άρχισε να κοιτάζει τη σκοτεινή θάλασσα της Καραϊβικής καπνίζοντας, βυθισμένη σε σκέψεις.

Ένωθε σαν ραντάρ σε υψηλό βαθμό επιφυλακής.

MILLENNIUM

Η Λίσμπετ Σαλάντερ, ιδιοφυΐα στους υπολογιστές, δε διστάζει μπροστά σε τίποτα προκειμένου να πετύχει το στόχο της. Δεν ξεχνά και δε συγχωρεί, και όταν συναντά διαφθορά και κακοποίηση, ιδίως απέναντι σε γυναίκες, είναι ανελήθη.

Κηρύσσοντας πόλεμο σ' αυτούς που κινούν τα νήματα της βιομηχανίας του εμπορίου σαρκός χρησιμοποιεί τις ικανότητές της ως χάκερ για να βοηθήσει στην έρευνα που έχει ξεκινήσει ο Μίκαιελ Μπλούμκβιστ, εκδότης του περιοδικού *Μιλένιουμ*. Εμπλέκεται, όμως, άθελά της σε μια διπλή δολοφονία, ενώ η αστυνομία την κυνηγά και για έναν τρίτο φόνο. Όλα τα στοιχεία την ενοχοποιούν και τα δακτυλικά της αποτυπώματα έχουν βρεθεί στο όπλο του εγκλήματος. Καθώς όλες οι δυνάμεις στη Σουηδία αλλά και αποφασισμένοι εγκληματίες είναι στα ίχνη της, η Λίσμπετ δεν έχει άλλη επιλογή: πρέπει να ανακαλύψει και να ξεσκεπάσει την αλήθεια προτού είναι αργά για την ίδια της τη ζωή.

Το δεύτερο βιβλίο της τριλογίας MILLENNIUM που έχει σαρώσει τα βραβεία και έχει ενθουσιάσει κριτικούς και αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Ένα μνημειώδες πολιτικοοικονομικό αλλά και ερωτικό θρίλερ που προκάλεσε αίσθηση σε όλη την Ευρώπη!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 06531

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ